

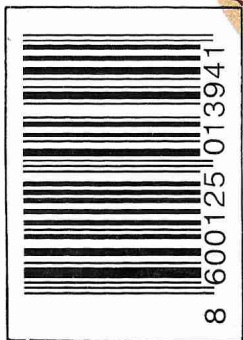
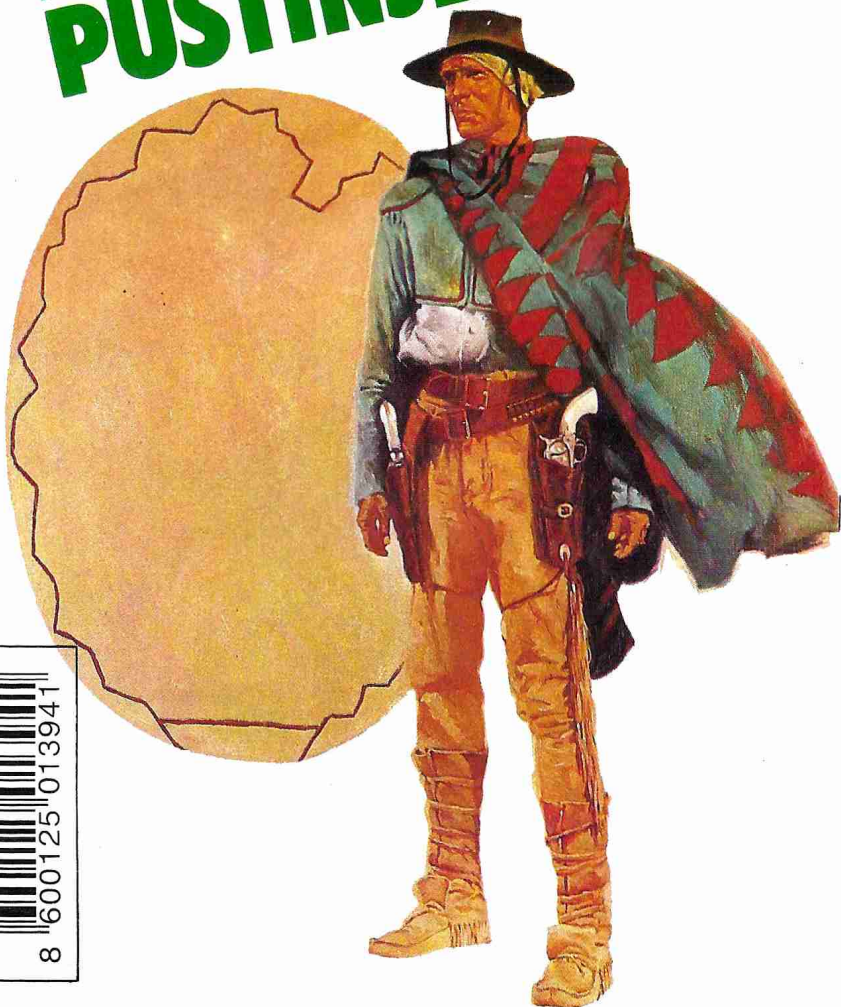
**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
115**

ŠEJN

**CENA
1700 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

LEPOTICA IZ PUSTINJE SMRTI

★ **SEJN** ★

BROJ 115

DŽEK SLEJD

LEPOTICA IZ PUSTINJE SMRTI

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj 115

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

THE BEAUTY OF THE DEATH DESERT

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Svetlana SIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Valerija ŠREDER

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori:

Julijana PAP

Julijana KARDOS

Štampa 30. XI 1988.

Tržište 16. XII 1988

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad. Vojvoće Mišića broj 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE BEAUTY OF THE DEATH DESERT.

Copyright. 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9.5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9.5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Sejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979 godine.

Čovek koji je jahao šarca prekrivenog debelim slojem prašine je bio Sejn. Sedeo je pognut napred tako da se sticao utisak da je dremao u sedlu no ispod oboda ogromnog već iscepanog sombrera Sejn je pažljivo motrio na kućerke bednog gradica koji se nalazio pred njim.

Ni Sejn nije izgledao mnogo bolje od šarca pošto je i sam bio od glave do pete prekriven debelim slojem žućkaste prašine.

Već više od dva dana nije video ništa drugo osim žute prašine Liano Estakada.

Bila je to zaista bedna zemlja i stoga mu jednostavno nije išlo u glavu da je bilo ljudi koji su se nastanili usred ovog pakla.

Put ga je vodio iz Luboka gde se nalazila glavna komanda „C” bataljona Teksaskih rendžera. Nakon što je danima uzalud pokušavao da sazna bilo šta o bandi Liano Kida, Šejn se obratio rendžerima u nadi da će oni možda moći da ga upute na pravi trag.

Naišao je međutim na sumnjičavost i neskrivenu podozrivost pošto su rendžeri bili nervozni kao da su sedeli na buretu baruta koje je svakog trena moglo da odleti u vazduh. Razloge za takvo njihovo ponašanje Šejn je nalazio u činjenici da su i sami već više od godinu dana bezuspešno proganjali bandu Liano Kida. Liano Kid je bio poput duha koji se iznenada pojavljivao da bi nakon obavljenog posla isto tako iznenada nestajao. Nijedna banka u okrugu od gotovo tri stotine milja nije bila sigurna, a broj žrtva koje su ostajale nakon svih tih prepada se već uveliko računao dvocifrenim brojkama.

Zbog svega toga se i Sedma brigada od pre izvesnog vremena uključila u potragu za Liano Kidom. Šejn je to međutim doznao tek pre nepunih nedelju dana kada ga je Milford Dženkins, oficir za vezu Sedme brigade u Big Springu, upoznao sa pojedinostima vezanim za ovu bandu. Tako je Šejn saznao da je Bojd Gaferti, takođe agent Sedme brigade pre otprilike šest meseci poslat sa zadatkom da traga za Liano Kidovom bandom. Pošto od tada nadležni u Vašingtonu od njega nisu čuli ni glasa smatralo se da je Bojd Gaferti najverovatnije uspeo da im uđe u trag, ali da su ga Kid i njegovi revolveraši otkrili i da su ga sigurno smaknuli.

Detalji o zlodelima bande koje mu je izneo Milford Dženkins Šejnu nisu mnogo pomogli da bilo šta sazna. Obilazio je sva mesta u kojima se banda pojavljivala da bi ih nakon toga ucrtavao u mapu koju je nosio sa sobom. Kada je sva ta mesta povezao jedno sa drugim jedino što je mogao da zaključi bilo je da se Liano Kid sa svojom bandom krio negde usred Liano Estakada.

Znao je da nije imalo nikakve svrhe da bez ikakvih podataka o bandi tek tako krene prema Lianu tako da mu nije preostajalo ništa drugo već da sačeka da banda izvede svoj sledeći prepad, pa da onda pokuša da pronađe njihove tragove i da krene za njima.

Rendžeri u Luboku su se prema njemu ponašali kao da je uroda Liano Kida. Stoga ga ni najmanje nije čudilo što je cela dva dana na vratu imao čoveka koji je budno motrio na svaki njegov korak.

Tokom ta dva dana Šejn je obilazio sve krčme u gradu gde je razgovarao sa svim mogućim skitnicama i pijanicama sve dok nije naišao na starca za kog mu se u prvi mah učinilo da je potpuno lud. Zvao se Bigfut Voles i navodno je stanovao negde u Liano Estakadu.

Nakon što ga je častio bocom najfinijeg viskija, starac koji se do tada neprekidno kao sumanut cerekao, polako je počeo da se kravi. Pričao je vrlo smušeno no Šejn ga je ipak pažljivo saslušao pošto je već na početku rekao da poznaje Liano Kida i da zna da se njegova prijateljica nalazi u Alamocitasu, u Oldham Kauntiju.

Podatak o Kidovoj prijateljici Šejnu je govorio da je sve možda bilo izmišljeno i da je starac hteo samo da se napravi važan. Na takav zaključak ga je nagnala činjenica da je jedan od ono malo podataka kojima je raspolagao kazivao da je Liano Kid uistinu imao nerazdvojnog životnog saputnika ali da ga je ta devojka za koju se govorilo da ju je krasila izuzetna lepota pratila prilikom svih njegovih prepada.

Kada je Šejn poručio i drugu bocu viskija, barmen se gotovo neprimetno prstom lupio po čelu pokušavajući na taj način da mu stavi do znanja da sa starcem baš i nije sve u najboljem redu.

Bigfut Voles je i dalje nesmanjenom žestinom slivao ogromne količine viskija u sebe. U svom debelom mantilu od bivolje kože strahovito se preznojavao, ali očigledno ni u snu nije pomišljao da ga skine.

Na Šejnovo pitanje kako Liano Kid izgleda starac mu ga je detaljno opisao. Ispostavilo se da se taj opis u potpunosti slagao sa onim koji mu je dao Milford Dženkins prilikom njihovog susreta u Big Springsu.

Međutim, Šejn je i pored toga i dalje bio skeptičan. A onda je nakon još jednog dana provedenog u Luboku odlučio da ipak odjane do Alamocitasa. Ukoliko banda Liano Kida izvede ponovo jedan od svojih mnogobrojnih prepada to bi i tamo sigurno saznao.

I sada se Alamocitas nalazio pred njim.

Prva svetla su već gorela u niskim kućercima sazidanim od sušenog blata. Nakon što je dublje navukao sombrero na lice Šejn je balgo podbo pastuva nakon čega se životinja laganim, ali nakon dugog puta još uvek sigurnim korakom uputila dalje prema gradiću. Topot kopita je tupo odzvanjao na širokom prašnjavom putu. Kada je napokon ujahao u gradić primetio je po-
~~red~~ puta kanale koje su njegovi stanovnici očigledno na brzinu

prokopali i koji su služili da u njih sasipaju sve moguće otpatke tako da se na sve strane širio nesnosan zadah.

Deo glavne ulice bio je obasjan svetlošću koja je dopirala iz jedine krčme u gradu. Skupljenih očiju Šejn je posmatrao jednog od svezanih konja koji su se nalazili ispred krčme.

Bigfut Voles je i dalje nesmanjenom žestinom slivao ogrom- životinju koja je navodno pripadala Liano Kidu.

Šejnova ruka se instinktivno spustila na dršku „remingtona”. Pitao se da li je zaista moguće da je bio te sreće da odmah naleti na čoveka koga su Teksasčki rendžeri a i Sedma brigada već mesecima nemilosrdno proganjali.

Ispred krčme je munjevito skliznuo iz sedla i svezao svog šarca pored prelepog Overo-ponija. Osvrnuvši se oprezno oko sebe pomalo začuđeno je konstatovao da na ulici nije bilo ni žive duše mada je bilo tek počeo da se smrkava.

Prvo što mu je kao odgovor palo na pamet bilo je da su se stanovnici Alamocitasa možda plašili Liano Kida i da se zato nisu usuđivali da izađu na ulicu.

Uspevajući samo teškom mukom da savlada uzbuđenje koje ga je obuzimalo Šejn je još jednom proverio svoj „remington” nakon čega ga je ponovo vratio u futrolu.

Oči su mu poprimile ledeni izraz kada je pošao prema vratima krčme koja su stajala širom otvorena.

Krčma je bila ispunjena gustim plavičastim dimom koji se širio sa otvorenog kamina u dnu prostorije kao i mirisom neizbežnog čilija.

Svi prisutni se znatiželjno okrenuše u njegovom pravcu. Šejn je pred sobom ugledao šestoricu ljudi čiji se način odevanja nije ni najmanje razlikovao od njegovog. Svi osim jednog su sedeli za malim okruglim stolom koji je bio prepun praznih tanjira.

Za šankom se nalazio jedan jedini čovek koga je posluživala tamnokosa devojka obučena u crvenu bluzu koja joj je bila skliznula sa ramena otkrivajući na taj način dobar deo njenih bujnih grudi. Imala je ljupko lice koje su krasile tamne svetlucave oči kakve Šejn do tada još nije bio video.

Čovek za šankom je sudeći po načinu odevanja takođe bio Meksikanac. Kožna jakna koju je imao na sebi i koja mu je dosezala gotovo do kolena bila je ukrašena srebrnom tkaninom. Iste takve šare su se nalazile i na obodu ogromnog sombrera koji je zabacio nazad na leđa. Futrola sa revolverom čija je drška bila okrenuta napred mu je bila zadnuta visoko za pojasom.

Šejn je na sebi osećao sumnjičave poglede tamnoputog momka čiji su ga blago povijen nos i široko lice neodoljivo podsećali na pripadnike plemena Lipano—Apača koji su još uvek povremeno upadali i pljačkali predeo oko Big Benda na Rio Bravu.

Kada se pored njega smestio za šank Šejn je u nozdrvama osetio gotovo nesnosan vonj koji je Indijanac širio svuda oko sebe. Svestan da ni sam nije ništa bolje mirisao i da mu je odeća bila natopljena znojem Šejn je naterao sebe da se još više primakne momku.

— Viski! — doviknuo je on devojci za šankom.

Sudeći po izrazu njenog prelepog lica Šejn je odmah shvatio da je čak i svojom ovakvom pojavom na nju ostavio dobar utisak.

Čovek sa gitarom koji je prestao da svira u trenutku kada se Šejn pojavio na vratima krčme sada je nastavio svoju pomalo tužnu pesmu.

Dok je uzimao čašu sa viskijem iz devojčine ruke, ona ga je na trenutak dotakla pokušavajući verovatno da mu na taj način stavi do znanja da bi ove noći želela da zaradi još nešto osim onoga što je od vlasnika krčme dobijala.

Prinevši čašu ustima Šejn se osvrnuo i pogledom preleteo preko okupljenog sveta. Nijedan od njih nije odgovarao opisu Liano Kida. Svi do jednog su bili tamnokosi i već su uveliko bili prevalili tridesetu dok je Liano Kida navodno krasila duga svetloplava kosa a i mogao je da ima tek nešto više od dvadeset godina.

Suočen sa svim ovim činjenicama Šejn je u sebi osetio duboko razočaranje. Očito je u ovim krajevima bilo još onakvih konja na kakvom je i Liano Kid jahao a možda je sve ono što mu je Bigfut Voles ispričao bila i najobičnija bajka.

— Dolaziš li sa juga? — promrmrljao je Indijanac koji ga je i dalje podozrivo promatrao. I pored piskave boje glasa toliko karakteristične za sve Indijance momak je govorio čistim teksaškim naglasakom što je bio jasan znak da je već dugi niz godina živeo među belcima.

Šejn mu ništa nije odgovorio smatrajući da je prašina na njegovoj odeći sama po sebi dovoljan pokazatelj odakle je dolazio.

— Hajde natoči mi još jedan viski, Čika — rekao je on devojci.

Tamne Indijančeve oči počеше zloslutno da svetucalju.

Na devojčinom licu se odjednom pojavio izraz zabrinutosti. Izgledalo je kao da se plašila da bi moglo da dođe do sukoba između Indijanca i visokog stranca. Ruka joj je blago podrhtavala dok je Šejnu točila drugu čašu viskija.

— Hoćeš li da mi se pridružiš? — upitao je on Indijanca.

Momak iznenađeno klimnu glavom dok je ujedno iz njegovih očiju nestalo ono zloslutno svetlucanje.

Kratko mu nazdravivši Šejn je iskapio svoju čašu do dna.

U tom trenutku se na vratima koja su vodila u susednu prostoriju i koja su od znatiželjnih pogleda bila zaštićena okaćenom vrećom od jute pojavila neka debela žena koja je ćutke počela da sklanja tanjire sa stolova. To kao da je za većinu prisutnih bio znak da ustanu i da napuste krčmu. Čak je i čovek sa gitarom spakovao svoj instrument i izašao napolje na ulicu tako da su na kraju u krčmi ostali samo Šejn, Indijanac i devojka za šankom.

— Mogu li ovde da prenoćim? — upitao je Šejn.

— Ovde imamo samo jednu sobu, senjor, a ona je na žalost zauzeta — odgovorila je devojka.

— Radi se sigurno o vlasniku onog predivnog ponija napolju, zar ne? — promrmlijao je Šejn.

Šejn jeste da je očekivao da će ove njegove reči kod Indijanca izazvati nekakvu reakciju no ipak ga je iznenadila mu-njevitost kojom je ovaj koraknuo unazad i mašio se za dršku revolvera.

Krčmom se prolomio devojčin unezveren krik.

Ne oklevajući ni časa Šejn je bacio praznu čašu Indijancu u lice. Ispustivši prodoran uzvik Indijanac je potegao svoju pu-caljku no pre nego što je njenu cev mogao da uperi u Šejna ovaj ga je snažnim udarcem desnice u bradu oborio sa nogu. Istovre-meno mu je levom rukom iz ruku izbio revolver koji je tupo tresnuo o tvrdi zemljani pod. A onda su kada je Indijanac po-čeo da se priđiže na noge usledila još dva precizna udarca na-kon kojih je tamnoputi momak izgubio svest.

Devojka je za to vreme stajala kao ukopana za šankom ne-sposobna da bilo šta izusti.

Ne oklevajući ni časa Šejn je jurnuo prema vratima. Kada je odgurnuo vreću od jute ustranu pred njim se pojavio duga-čak hodnik koji je bio osvetljen treperavom svetlošću jedne je-dine petrolejske lampe. Iz jedne od prostorija pri dnu hodnika dopiralo je glasno zveckanje posuda.

A onda su se u sledećem trenutku uz zaglušujuću buku ot-vorila masivna drvena vrata sa Šejnove leve strane iz kojih je izjurio poluodeven muškarac duge plave kose. Revolver u nje-govim rukama počeo da bljuje vatru. Šejn je najpre ugledao plam-meni jezičak koji je suknuo iz revolverске цеви da bi već delić sekunde kasnije osetio strahovit bol u grudnom košu. Metak ispaljen iz snažnog „kolta“ plavokosog momka je srećom po Šej-na prošao između njegovog grudnog koša i leve nadlaktice no ipak je načinio do te mere duboku brazgotinu da je Šejn stra-hovao da će od bola izgubiti svest.

Više instinktivno nego svesno Šejn je potegao svoj „reming-ton“ ispalivši samo jedan metak u pravcu nepoznatog napadača koji je ovog pogodio ravno u grudi odbacivši ga nekoliko koraka unazad. Gotovo istovremeno se ponovo začula grmljavina „kolta“ no ovoga puta je tane završilo u zemljanoj tavanici iznad Šej-nove glave.

Sa „remingtonom“ uperenim u plavokosog momka Šejn je pošao dublje u polutamu hodnika. Nije međutim bilo potrebe da ponovo upotrebi oružje pošto mu je pogled na ranu na levoj strani grudnog koša iz koje se slivao tanak mlaz vrele krvi jasno govorio da je sa nepoznatim svršeno.

Prodoran ženski krik koji je iznenada odnekud dopro naterao je Šejna da se naprosto strese. U sledećem trenutku se na vra-tima kroz koja je nepoznati maločas izjurio pojavila neka žena koja se sva unezverena bacila na beživotno telo oslonjeno o tvrdi zemljani zid hodnika.

— Kide! — zavapila je ona. Kestenasto crvena kosa joj je

padala preko snežno bele plabte koju je očigledno bila na brzinu prebacila preko svog nagog tela. Iz usta joj se najpre oteo bolan jecaj kada je ugledala krv koja se i dalje slivala niz momkovo do pojasa nago oznojano telo da bi samo koji trenutak kasnije onesvešćena nemoćno klonula u stranu.

Osvrnuvši se oko sebe Šejn je iza svojih leđa ugledao tamnokosu devojkicu koja je iskolačenih očiju prestravljeno zurila u prizor pred sobom. Ne obazirući se ni najmanje na nju Šejn je mirno prišao momku i izvukao mu „kolt“ iz grčene desnice da bi se odmah zatim vratio u unutrašnjosti krčme gde je Indijanac i dalje ležao bez svesti.

Nakon što je i njega razoružao Šejn je grubim glasom upitao devojkicu:

— Poznajesh li onog plavokosog momka, Čika?

Ona odmahnu glavom.

— Znam jedino da ga je Verna zvala Kid — prošaputala je ona.

— Liano Kid — rekao je Šejn.

— Ne! — promrmrljala je ona unezverena pogleda koji je Šejnu jasno govorio da ga je lagala.

— Je li ovaj ovde bio sa njim? — upitao je Šejn uperivši prstom u onesvešćenog Indijanca.

Devojka klimnu glavom.

— Da, njih dvojica su uvek dolazili zajedno. Indijanac bi ovde u krčmi čekao dok i poslednji gost ne ode a onda bi odlazio u štalu na spavanje.

— Pobrini se za Kidovu devojkicu — rekao joj je Šejn. — A ja ću sebi već negde potražiti mesto gde ću moći da prespavam.

Nakon što ga je neko vreme nemo posmatrala devojkica je tiho promrmrljala:

— Čim otvori oči Indijanac će te bez ikakvog ustezanja ubiti.

Šejn joj međutim nije ništa odgovorio već je samo sačekao dok nije nestala u tami hodnika a onda je iz džepa izvukao tanki kožni konopac kojim je Indijancu čvrsto svezao ruke na leđima. Nakon toga ga je šćepao za okovratnik i izvukao ga za sobom iz krčme. Ubrzo zatim obojica su se našli u obližnjoj štali gde ga je Šejn za svaki slučaj svezao još i za potporni stub.

U trenutku kada se Šejn vratio sa svojim šarcem i sa dva indijanska ponija u štalu Indijanac je počeo da dolazi svesti. Trebalo je međutim da prođe još dosta vremena pre nego što je uspeo da shvati gde se nalazi.

A onda je ugledavši Šejna pred sobom počeo da se priseća onoga što se u krčmi dogodilo. Lica iskeženog od besa i mržnje Indijanac počeo kao podivljao da vuče konopce kojima je bio svezan. Povremeno bi usmeravao pogled prema napola odškrinutim vratima štale kao da je nekoga očekivao.

— Liano Kid više ne može da ti pomogne, hombre — rekao je Šejn pokazujući Indijancu ranu na levoj strani svog grudnog koša. Kožni prsluk i prašnjava košulja su na tom mestu bili pocepani i već poprilično natopljeni krvlju.

— Izgleda da sam bolje nišanio od njega — dodao je Šejn mirno slegnuvši ramenima.

— To ćeš mi platiti, kurvin sine! — prosijtao je Indijanac.
— Ti i ona prokleta drolja Loreta Kob!

III

— Ko je Loreta Kob? — upitao je Šejn namrštivši se.

— Kako ko je Loreta Kob? Pa, zar te nije ona poslala da ubiješ Liano Kida? — odvratio je on sa neskrivenim čuđenjem.

— Ne.

— Ali ko si ti onda?

— Šejn. Radim za udruženje banaka u Amarilu, a tu je još i nagrada od deset hiljada dolara koja je raspisana za Kidovu glavu. Nisam međutim nameravao da ga ubijem, ali pošto me je prvi napao jednostavno nisam imao drugog izbora. Da je samo malo bolje nanišanio sada bi ja ležao umesto njega u krčmi. Dakle ko je Loreta Kob?

Umesto odgovora Indijanac je samo čvrsto stisnuo usne i naprosto zanemio. Bilo je jasno da više ništa neće reći. Barem ne ove noći.

Nakon što je napojio i nahranio konje Šejn je ugasio svetlo u štali i izašao na ulicu gde začudo nije bilo ni žive duše. Pucnjava se u celom Alamocitasu sigurno dobro čula takō da je to što nikoga nije bilo na ulicama bio jasan dokaz da su se stanovnici ovog gradića očigledno strahovito plašili Liano Kida i njegovog prijatelja Indijanca.

Vrativši se u krčmu Šejn se odmah uputio prema vratima koja su vodila u obližnji hodnik iako je devojka za šankom pokušala u tome da ga spreči. Pri svetlosti petrolejske lampe Šejn je na zemljanom podu jasno video tamnu krvavu mrlju, ali zato od Liano Kida nije bilo ni traga.

Prišavši odškrinutim vratima koja su vodila u jednu od susednih prostorija Šejn je na krevetu u sredini male sobice ugledao beživotno telo Liano Kida. Pored kreveta je klečala crvenokosa žena koja je i dalje bila umotana jedino u belu plahtu.

Kada joj je Šejn prišao žena je podigla glavu. Niz lice su joj se slivale suze dok se u njenim svetloplavim očima ogledala neizmerna tuga zbog gubitka voljene osobe.

U tim trenucima Šejn je iskreno žalio ovu prelepu ženu koja je svakako bila svesna da je njen ljubavnik bio ozloglašeni Liano Kid i da je sa ovakvim krajem jednostavno kad-tad morala da računa.

— Zaista nisam imao nameru da ga ubijem, madam — procedio je Šejn. — Međutim možda je ovo za njega bilo ipak najbolje rešenje pošto je na duši nosio i suviše mnogo ljudskih života da bi mogao da računa da će se spasti vešala.

Žena mu ništa nije odgovorila. Jedino su joj se usne lagano pomerale kao da je u sebi izgovarala poslednju molitvu za Liano Kida.

— Poneću sutra njegovo telo sa sobom — rekao je Šejn

pre nego što se okrenuo i napustio prostoriju obasjanu svetlošću nekolicina postavljenih sveća.

U krčmi ga je dočekala tamnokosa Meksikanka. U njenim očima nije bilo ni traga bilo kakvog prebacivanja ili pak mržnje zbog onoga što je učinio.

— Poznaješ li nekoga ko bi mi iznajmio sobu za ovu noć? — upitao je Šejn pošto ga ni najmanje nije privlačila pomisao da noć provede u štali sa onom svezanom protivom.

Devojka je na trenutak oklevala no onda je ipak kratko klimnula glavom.

— Hajde, pođi sa mnom — rekla je ona nakon što je pogasila petrolejske lampe u krčmi.

Kada su se našli na ulici devojka je počela da navlači masivne drvene kapke na prozore i vrata krčme. Šejn je za to vreme napregnuto zurio u noć. Bio je apsolutno siguran da u Alamacitasu ove noći niko nije spavao no i pored toga njegova čula nisu registrovala bilo šta što bi moglo da mu ukaže na prisustvo opasnosti.

Nakon što su zašli u uličicu u kojoj je vladao mrkli mrak Šejn je najpre začuo tihu škripu vrata a onda ga je devojka uhvatila za ruku i uvukla u sobičak ispunjen zadahom ustajalog vazduha. Kada je koji trenutak kasnije devojka kresnula palidrvcem i kada je upalila svetiljku na stolu Šejn je primetio da se u sobi nalazio samo nekoliko komada nameštaja.

Bez i jedne reči devojka je počela da se svlači. Najpre je na pod pala njena široka šarena suknja a odmah zatim i crvena bluza koju je jednostavno svukla sa ramena.

Šejn je ugledao krupne čvrste dojke čija boja kože nije bila ništa svetlija od devojčinih preplanulih ramena. A zatim je devojka svukla sa sebe i gaćice koje su pre ličile na neku vrstu podsuknje nakon čega je pred njim stajala kao od majke rođena. Pogled na njeno skladno telo izazvao je neslućenu počinu u Šejnu tim pre što poslednjih nekoliko dana nije ni video bilo kakvo žensko biće, a kamoli da mu se približio.

— Kako ti je pravo ime, Čika? — upitao je Šejn dok mu je devojka drhtavim prstima raskopčavala košulju.

— Mercedes, senjor.

— Ne zovi me senjor. Moje ime je Šejn.

IV

I pored toga što je krevet bio izuzetno uzan i dosta neudoban to im u tim trenucima ni najmanje nije smetalo. Prepušteni svojim strastima ni Šejn ni Mercedes nisu registrovali šta se oko njih dešava.

Soba je bila ispunjena njenim strastvenim uzdisajima i tihim šaputanjem da do tada još nikada nije bila sa muškarcem kakav je on. Blago podhrtavajući, grlila ga je bez prestanka. Pogled joj je bio nekako zamagljen dok mu je mrsila kosu na zatiljku i pritiskivala ga na svoje bujne grudi.

— Šejne — prošaputala je ona kada su oboje okupani zno-

jem na trenutak prekinuli svoju ljubavnu igru. — Madre de Dios, pa ti si mucho hombre.

Šejn se sve više primicao njenim drhtavim usnama u nameri da ih stopi sa svojim u još jedan strastveni poljubac kada ga je udaljeno njištanje nekog konja nateralo da zastane kao ukopan. Za njega nije bilo nikakve sumnje da se radilo o njegovom vlastitom šarcu.

Nakon što se odlučnim pokretom oslobodio devojčinog zagrljaja Šejn je munjevito skočio iz kreveta i sa „remingtonom” jurnuo prema vratima. Našavši se na ulici začuo je tupo odjekivanje kopita daleko u noći, a onda nakon toga i prodoran piskav poklič od kog se ledila krv u žilama.

Ne oklevajući ni trenutka Šejn je potrčao prema glavnoj ulici gde je u daljini ugledao nečije siluete. Međutim pre nego što je uspeo da nanišani, oba konja su sa svojim jahačima nestali iza poslednjih kućeraka Alamocitasa. Jedino šta je uspeo da razazna bilo je da je jahač na prvom konju bio duboko povijen napred dok je drugi konj na svojim leđima nosio nešto što je ličilo na poveći tovar.

Van sebe od besa Šejn je bosonog jurnuo prema štali u kojoj je ostavio svezanog Indijanca. Odahnuo je tek kada je začuo tiho ali radosno njištanje svog konja. Iz džepa pantalona koje je na brzinu uspeo da navuče izvukao je palidrvce koje je kresnuo o dovratik i njegovim plamenom upalio malu petrolejku koja je visila u štali. Prvo što je video kada je njena žućkasta svetlost ispunila prostoriju bili su prerezani kožni konopci koji su ležali na podu.

Neko je dakle bio ovde i oslobodio Indijanca.

Nije mu naravno trebalo mnogo vremena pa da shvati ko se iza toga krio.

Zatim je pošao prema šarcu koji je mirno stajao na nekoliko koraka od njega. Sedlo je srećom još uvek bilo tu, a i „vinčesterka”.

Osetio je da ga ponovo obuzima strahovit bes zbog činjenice da se Kidov prijatelj tako lako izvukao te je prešao preko dvorište i snažnim udarcem noge razvalio vrata koja su sa zadnje strane vodila u krčmu. U hodniku na kom je prethodne večeri umrc Liano Kid dočekala ga je njegova crvenekosa prijateljica.

Kada joj je prišao malo bliže primetio je da su njene svetloplave oči sijale nekim čudnim inatom. Kratak pogled kroz odškrinuta vrata njene sobe potvrdio je njegovu slutnju da je zajedno sa Indijancem nestalo i telo Liano Kida.

— Zbog čega ste to uradili? — upitao je Šejn grubim glasom kada se našao na samo korak od nje.

— Možeš slobodno da me ubiješ, stranče! — prosikala je ona. — Ali zato se vi prokleti lešinari nećete nikada domoći njegovog tela!

U njenom pogledu nije bilo ni trunke straha za vlastiti život. Jasno je video da joj je bilo potpuno svejedno da li će umreti ili će i dalje ostati na ovom svetu.

Mora da ga je zaista iskreno volela, pomisli Šejn, da bi odmah zatim glasno upitao:

— Ko je onaj Indijanac?

Umesto odgovora devojka je samo nervozno počela da gricka usne. Njeno čvrsto i prkosno držanje jasno mu je govorilo da mu neće ništa odati. No i pored toga joj je postavio još jedno pitanje za koje se nadao da će izazvati bilo kakvu reakciju: — A ko je Loreta Kob?

I zaista, ona se najpre na trenutak neprimetno stresla da bi odmah zatim njene oči nekako čudno zasvetlucale. Bilo je potpuno jasno da se sa ovim imenom nije prvi put srela.

— Idi do đavola, ubico! — prosiktala je ona.

Šejn ju je neko vreme nemo posmatrao nakon čega se okrenuo i napustio krčmu istim putem kojim je i došao.

Mercedes ga je dočekala sva prestravljena. Kada je Šejn ušao u njen sobičak i kada je zatvorio vrata za sobom ona je ponovo isпустиła svoju suknju u koju je upravo nameravala da uskoči.

— Tvoja prijateljica je oslobodila Indijanca, a ovaj je nestao sa telom Liano Kida — procedio je Šejn mrzovoljno.

— Tvoja rana je ponovo počela da krvari, Šejne — odvratila je ona kao da nije čula šta joj je rekao.

— Nije mi stalo do onih deset hiljada dolara koji su raspisani za njegovu glavu. Mercedes — rekao je Šejn uhvativši je za ruke. — Radi se o tome da banda Liano Kida još uvek postoji i zbog toga moram da znam ko su njeni članovi i gde se kriju. Dakle, postoji li bilo šta što bi mogla da mi kažeš o Liano Kidu?

Ona lagano odmahnu glavom.

— Ko je Loreta Kob? — upitao je on odjednom.

Ovoga puta je međutim po njenim očima video da joj ovo ime ništa nije govorilo i da ga je očigledno sada prvi put čula.

— Ne poznajem nijednu ženu koja se tako zove, Šejne — odvratila je ona jedva čujnim glasom.

— A kako se zove onaj Indijanac?

— Bonito. Potiče iz plemena Lipano—Apača, ali je odrastao među padronima u Estakadu.

— Koliko puta je Liano Kid posećivao svoju prijateljicu Vernu?

— Prvi put se pojavio pre otprilike dva meseca. Verna se na prvi pogled zaljubila u njega tako da tada dva dana nisu izlazili iz njene sobe. Nakon toga je Kid dolazio još u dva navrata ovamo a onda se pre tri nedelje ponovo pojavio i od tada je neprekidno bio ovde.

Šejn je začuđeno pogleda.

— I kažeš da u poslednje tri nedelje uopšte nije napuštao Alamocitas?

— Ni on ni Indijanac — odvratila je ona.

Šejnu odjednom mnogo toga nije bilo jasno. Pa pre dve nedelje je banda Liano Kid opljačkala banku u Matadoru na Pis Riveru a svi svedovci su jednoglasno tvrdili da je razbojnik

predvodio mladić duge plave kose. I pored toga što je kao i svi drugi bio maskiran, svi su bili sigurni da se radilo o Liano Kidu.

— Jesi li potpuno sigurna u ovo što si mi maločas rekla? — upitao je Šejn.

Ona ćutke klimnu glavom.

Šejn počeo da se mršti. Matador je bio udaljen barem dve stotine milja od Alamocitasa. Pa čak i da je neprekidno jahao na svežem konju bilo bi mu potrebno barem četiri dana da stigne do tamo i da se vrati nazad. A tako nešto bistroj devojci kakva je nesumnjivo bila Mercedes sigurno ne bi promaklo.

— Hajde daj da ti previjem tu tvoju ranu — promrmrljala je Mercedes nežno ga pomilovavši po grudima.

Šejn je međutim samo odmahnuo glavom i sa blagim osmehom na licu odvratio:

— U osvit zore odlazim odayde, Mercedes. I zato bi trebalo da iskoristimo vreme koje nam još preostaje.

Njene tamne oči požudno zasvetlucaše da bi je, osetivši njegove dlanove na svojim grudima, odmah podišla prijatna jeza.

— Neka bude kako ti kažeš, Šejne — prošaputala je ona nežno.

V

Šejn nije imao većih poteškoća da sledi Indijančeve tragove. Bonito, Indijanac iz plemena Lipano—Apača je u toku dana u više navrata jahao laganim kasom nakon što je kao pomahnitao odjurio iz Alamocitasa.

Sunce je i dalje nemilosrdno pržilo iako je već odavno bilo prešlo svoj zenit. Pogleda uperenog u pravcu severa Šejn je osmatrao drveće koje je u daljini presećalo inače kao ogledalo ravan horizont.

Rana na levoj strani njegovog grudnog koša ga je sve više svrbela. Šejn je znao da je to bio dobar znak. To i pomisao na poslednje trenutke koje je proveo sa Mercedes naterali su ga da se zadovoljno osmehne i pored umora koji je osećao.

Ispred njega je vazduh sve jače treperio. Uznemirano njištanje životinje na kojoj je jahao govorilo mu je da više nisu bili daleko od Kanadian Rivera.

U sledećem trenutku Šejn se međutim stresao kao gromom ošinit. U daljini u šumarku ugledao je blesak puščane cevi da bi samo koji delić sekunde kasnije začuo strahovitu eksploziju u svojoj neposrednoj blizini. Udarac koji je osetio na svojoj bradi na trenutak mu je pomutio svest.

Šarac počeo uplašeno da se propinje tako da je Šejn izgubio oslonac pod sobom. Instinktivno je izvukao čizme iz uzengija nakon čega je u visokom luku izleteo iz sedla. Došao je sebi tek kada je svom silinom tresnuo u prašinu.

Munjevito se otkotrljavši na leđa ugledao je pastuva niz čije se sapi slivao tanak mlaz krvi. Podigavši se na noge Šejn je jurnuo prema izbezumljenoj životinji. Puščani hici počeo da zarivaju u peskovito tlo ispred njegovih nogu na Šejn je inače

nekako uspeo da se dokopa šarca i da ga snažnim povlačenjem za uzde obori na zemlju.

Prašina koju su pri tom on i pastuv podigli još se nije bila ni slegla, a Šejn je u rukama već uveliko grčevito stezao svoju „vinčesterku”.

Udaljenost do šumarka iznosila je barem pet stotina jardi što je predstavljalo preveliku razdaljinu za običnu „vinčesterku”.

Tiho opsovavši Šejn je prešao prstima preko svoje brade na kojoj se nalazila duboka posekotina. Pogled mu je odmah zatim pao na vrh sedla koji je metak nepoznatog napadača naprosto razneo i čiji ga je jedan deo očigledno pogodio u bradu.

Gotovo istovremeno kada se u daljini ponovo začula grmljavina dalekometnog oružja Šejnov pastuv se na trenutak pridigao da bi se odmah zatim nemoćno sručio u prašinu. Iz ogromne rane na vratu krv je šikljala na sve strane. Nakon nekoliko poslednjih trzaja načinjenih u smrtnom ropcu životinja se potpuno umirila.

Svestan šta smrt konja znači za njega Šejn je osetio kako ga i pored nesnosne vrućine podilaze ledeni žmarci. Udaljenost do najbližeg mesta Takose je iznosila najmanje tridesetak milja.

Ipak, to u ovim trenucima nije bilo ono što ga je najviše brinulo pošto je znao da će mnogo teže biti da prevali onih pet stotina jardi do šumarka i da tamo onesposobi Lipano—Apača nego da kasnije stigne do Takose.

Šćućuren iza beživotnog tela pastuva Šejn je sa sedla skinuo čuturu sa vodom koja je pukim slučajem ostala čitava. Nakon što je otpio dobar gutljaj pogledao je prema nebu i shvatio da je do prvog sumraka ostalo barem još pet-šest sati. A dotle ni po koju cenu nije smeo da napušta zaklon.

Izgleda da se izvuče iz situacije u koju je zapao nisu bili nimalo ružičasti.

Ukoliko je Lipano—Apač nameravao da mu se osveti zbog smrti Liano Kida tada mu se za to pružala odlična prilika. Trebalo je naime samo da odjaše i da kasnije negde sačeka da Šejn krene za njim. Pošto do Takose nije bilo drugog puta osim onog koji je vodio duž Kanadčan rivera, Lipano je mogao mirno da zauzme negde busiju i da ga sa sigurnog odstojanja smakne svojom dalekometnom puškom.

Nakon što je otpio još jedan gutljaj vode Šejn je oprezno provirio iz svog zaklona. U šumarku se međutim ništa nije micalo. Lipano očigledno nije pomišljao ni da odjaše niti da se prišunja Šejnu.

Iako se skoro uopšte nije pomerao Šejn se strahovito znojio. U ustima je i dalje osećao ostatke peska kog se nagutao prilikom pada sa konja. Jedino što ga je u tim trenucima tešilo bilo je to što je rana na bradi prestala da krvari i što ga nije bolela kao na početku.

Sunce se strahovito sporo primicalo zapadnom horizontu. Šejn je čežnjivo iščekivao prvi sumrak da konačno napusti zaklon koji mu nije ulivao baš neku naročitu sigurnost.

Kada se napokon koliko-toliko smračilo Šejn je prebacio

čuturu sa vodom preko ramena i sa „vinčesterkom” u rukama četvoronoške krenuo prema udaljenom drveću.

U tim trenucima nije naravno imao predstavu da li se Lipano—Apač i dalje tamo nalazio. I pored toga što tokom popodneva nije primetio bilo kakvo kretanje ipak je postojala mogućnost da se Indijanac izgubio i da ga je sada čekao negde u blizini rečnog korita Kanadian rivera.

Trebalo je međutim da prođe samo nekoliko sekundi pa da dobije odgovor na pitanje koje ga je mučilo. Zahvaljujući tami koja se sve više hvatala odmah je primetio odblesak vatre koja je suknula iz Indijančevog oružja. Metak se međutim zario u prašinu dobrih dvadesetak jardi od njega.

Šejново lice zaprljano prašinom i sasušanim znojem razvuklo se u zadovoljan osmeh. Vidljivost kakva je trenutno vladala čak ni najboljem strelcu nije dozvoljavala da ispali precizan hitac tako da je sa te strane barem donekle bio bezbedan.

Izgledalo je da je i Bonito postao svestan toga pošto je prestao da puca ne želeći da uzaludno troši municiju.

Pribijen uz tlo Šejn je sačekao dok se putpuno nije smračilo a onda je pognut jurnuo dalje prema šumarku. Usput je napregnuto osluškivao svaki pa i najmanji šum, ali nije uspevao da čuje bilo šta sumnjivo. I dalje je naravno postojala mogućnost da se Indijanac u međuvremenu jednostavno izgubio, no Šejn je ipak za svaki slučaj odlučio da u okrilju mraka pokuša da se u velikom luku približi šumarku.

Bonito je međutim i dalje bio tu što je Šejn zaključao po vojnju životinja koji je osećao u nozdrvama.

Osim blagog šuštanja visoke trave nije se čuo ni najmanji šum. To što je ovde usred pustinje bilo trave i drugog rastinja moglo je jedino da znači da je negde u blizini bilo korito Kanadian rivera ili pak da je zemljište natapao neki podzemni izvor stvarajući gotovo nestvaran prizor.

Noć je bila bez mesečine tako da se gotovo ništa nije videlo. Pribijen uz peskovito tlo na nekih dvadesetak jardi od šumarka Šejn je pogledom pokušavao da prodre kroz tamu ne bi li primetio bilo kakav Indijančev trag.

To što do tada nije uspeo da ugleda ni Bonita ni njegove konje moglo je jedino da znači da se šumarak nalazio na rubu neke uvale koja je Indijancu omogućavala da u njoj bezbedno smesti konje. Zahvaljujući blagom povetarcu koji mu je duvao ravno u lice Šejn je bio u mogućnosti da namiriše životinje, a da one nisu osetile njegovo prisustvo.

Šejna je krasilo strpljenje koje je moglo da zadivi čak i najlukavijeg indijanskog ratnika. Kao i mnogo puta do tada i sada se držao svog gesla da je smrt brza i da čovek zato u životu nikada ne bi trebalo da žali.

Tako je prošlo više od sat vremena da se ništa nije desilo.

Šejn je bio uveren da je ovde u ovoj oazi usred prave pustinje inače vrveo od životinja, ali da su i one sada osećale dah smrti koji je lebdeo u vazduhu i da su se zbog toga pritajile.

Šejn počeo lagano da pomera ruke i noge da mu se mišići ne bi ukočili. A onda je pred sobom iznenada začuo tiho pomeranje grančica. Odmah je počeo da puži dalje prema rastinju.

U međuvremenu su mu se oči bile privikle na ono malo svetlosti koja je dolazila sa zvezdama obasjanog neba tako da je pred sobom ugledao peskovitu stazu koja je vijugala kroz inače gusto žbunje.

Nastavio je da puži sve dok nije stigao do samog ruba uvale koja se zaista nalazila iza drveća. Repetirana „vinčesterka” mu se nalazila u rukama no jedino što je u uvali zatekao bila su dva ponija koji su mirno pasli pored malog jezerceta stvorenog podvodnim vodama koje su odnekud izvirale.

U istom trenutku kada je začuo neinteresovano frktnje konja Šejn je osetio kako mu se naprosto podigla kosa na glavi.

Od Lipano—Apača nije bilo ni traga ni glasa. Prvo što je Šejnu palo na pamet bilo je da se Bonito krio negde u žbunju i da je jednostavno čekao da se on spusti dole do konja pa da ga hladnokrvno ucmeka.

Ponovo je prošlo nešto više od pola časa.

Overo-poni ga je u međuvremenu očigledno bio nanjušio pošto je načuljio uši i podignute glave gledao tačno u njegovom pravcu.

Sve mi se čini da ću ipak morati da povučem prvi potez i da hteo to ili ne nestanem odavde, pomisli Šejn.

Upravo kada se spremao da se polako povuče nekoliko jardi unazad u žbunje do ušiju mu je dopro šum prouzrokovan škriptom peska između sasušenih grančica.

Svestan da više nema vremena za bilo kakvo oklevanje Šejn se munjevito okrenuo na leđa i cev „vinčesterke” uperio prema grmlju levo od sebe. Samo delić sekunde kasnije oružje u njegovim rukama počeo da bljuje vatru.

No u trenutku kada se podigao na noge i kada je pošao prema žbunu u kom je verovao da se Apač krio Šejn je iznenada iza svojih leđa ugledao njegovu ogromnu senku.

Glasno opsovavši Šejn se okrenuo i ponovo repetirao „vinčesterku”.

U tom trenutku prilika polete prema njemu.

Pri odblesku vatre koja je suknula iz puščane cevi Šejn je ugledao tamno iskeženo Indijančevo lice. Učinilo mu se čak da je u njegovim preneraženim očima ugledao odsjaj vatre iz „vinčesterke” no onda mu je strahovit udarac po slepoočnici pomutio svest.

Hteo je ponovo da repetira oružje i da ispali još jedan metak na napadača, ali prsti ga jednostavno više nisu slušali.

Bilo je to poslednje čega se Šejn sećao pre nego što je utonuo u duboku nesvest.

Šejn je imao utisak kao da se nalazio u pećnici. Telo mu je naprosto gorelo od nesnosne vreline. Do ušiju su mu dopirali sumovi koje jednostavno nije mogao da odgonetne.

A onda se odjednom prisetio udarca po slepoočnici i nesnosnog bola koji je nakon toga osetio.

Usta su mu bila prepuna peska, a kada je napokon uspeo da otvori kapke zaslepila ga je jarka sunčeva svetlost koja je samo još više pojačavala bol u glavi.

Tiho njištanje konja nateralo ga je međutim odmah zatim da se strese kao da ga je neko ošinuo bičem.

Prvo na šta je pomislio bilo je naravno da je Lipano—Apač još uvek bio negde u blizini.

Ruka mu je instinktivno poletela prema futroli sa „remingtonom” kada je iznad sebe ugledao ogromnu senku koja je zaklanjala sunce. Hteo je već da povuče obarač, a onda je iznenadeno shvatio da se to nad njim nadneo Overo-poni koji ga je znatiželjno posmatrao.

Sa nevericom je zurio u životinju oko čijeg vrata je bio prebačen laso čiji je drugi kraj bio svezan za obližnje žbunje. Njegovoj sreći naravno nije bilo kraja kada je uvideo da poni ne može da mu pobegne i da će biti pošteđen dugotrajnog hodanja po vrelom suncu.

Sledeće što je Šejn uradio bilo je da se odvuče do jezerceta gde je ugledavši svoj lik u vodio jedva uspeo da prepozna samog sebe.

Brada mu je i dalje bila otečena, a tu je bila još i duboka posekotina koja je dosezala gotovo do grkljana dok mu je usirena krv slepila kosu na slepoočnici.

Laganim pokretom Šejn je zagnjurio glavu u vodu nakon čega je halapljivo počeo da je guta. Svakim gutljajem koji je otpijao osećao je kako mu se snaga sve više vraća.

Napokon se pridigao na noge zagledavši se u konja koji je pomalo uplašeno uzmicao prema žbunju.

Sa ne malim čuđenjem Šejn je konstatovao da se radilo o Overo-poniju koji je pripadao Liano Kidu. Sledeće što je privuko njegovu pažnju bilo je sedlo koje je na udaljenosti od samo nekoliko jardi ležalo u pesku.

Bilo je to njegovo vlastito sedlo! A najčudnije je bilo to što je iz futrole na sedlu virila drška njegove „vinčesterke”. Kada je na kraju uvideo da mu je i „remington” bio nabijen, Šejnu je postalo jasno da Bonito u stvari i nije nameravao da ga ubije.

Ali zašto?

Jeste da mu je u Alamacitasu pretio da će mu se osvetiti no tada je Bonito smatrao da je visokog stranca unajmila žena po imenu Loreta Kob sa zadatkom da ubije Liano Kida.

Sledeće pitanje koje je Šejna u ovim trenucima mučilo bilo je zašto ga je Lipano—Apač upravo ovde sačekao u zasedi.

Nakon kraćeg razmišljanja došao je do zaključka da je za to postojalo samo jedno objašnjenje. Izgledalo je naime da Bo-

nito nije hteo da ga bilo ko prati i da sazna gde će sahraniti Liano Kida.

Začuden ovakvim Bonitovim ponašanjem Šejn počeo u neverici da vrti glavom. Ovo je ličilo sve samo ne na ponašanje jednog Apača, pomisli on. No možda je boravak među belcima zaista uspeo da promeni Bonita.

Iako još uvek nesiguran na nogama Šejn se uputio prema poniju. Naviknuta očigledno na sedlo životinja je potpuno mirno dozvolila da je Šejn osedla. Dok je pritezao poslednje kaiševe Šejn je zamišljeno posmatrao ponija. Njegove karakteristične bele fleke na vratu i trbuhu sigurno su se duboko urezale u sećanje svih očevidaca prepada koje su izvršili Liano Kid i njegova banda te stoga i nije bilo čudno što je Bonito umesto svog Tobiano-ponija ostavio Kidovog Overa.

Međutim to je u ovim trenucima Šejnu bilo potpuno svesjedno. Glavno je bilo da će biti pošteđen muka koje je pešačenje do Takose nosilo sa sobom.

Nakon što je poniju skinuo laso sa vrata Šejn se vinuo u sedlo. Ispostavilo se odmah da je Overo bio jedan od najboljih konja na kojima je do tada jahao. I ne samo to već ga je i slušao kao da su godinama zajedno tako da je bio dovoljan samo blag dodir kolenima pa da poni pođe u željenom pravcu.

Nakon kraćeg proučavanja tragova koje je Bonito ostavio za sobom Šejn je krenuo na severozapad. Znao je da će kad-tad naći na korito Kanadian rivera i da će mu tada preostati da jaše samo njegovom obalom pa da stigne u Takosu.

I pored lošeg stanja u kom se nalazio Šejn je ispunjavao osećaj nekog čudnog zadovoljstva.

Liano Kid za kojim su Teksaški rendžeri gotovo godinu dana bezuspešno tragali je dakle bio mrtav i to zahvaljujući isključivo tome što je saslušao priču starca za kog su mu svi govorili da je potpuno lud.

Dok je blago pognut u sedlu jahao put Takose, Šejn je u mislima već bio u tamošnjem „Western Kros” salunu u društvu prelepe Rasti Avalon koju već odavno nije bio video ali za koju se nadao da je još uvek tamo radila.

VIII

Mala zapuštena postaja na pruži kompanije „Denver Siti Rejlrod” se nalazi tačno na sredini puta između Dalharta i Takose.

Postaja se sastojala od ogromnog vodenog tornja, šupe u kojoj su bila smeštena nacepana drva, kao i povećee kolibe čija je jedna polovina služila kao štala za konje, a druga kao prostorija za stanovanje i rad starom Ovenu Merilu i njegovom sinu Benu.

Oven Meril i njegov sin su u ovo doba dana morali da stoje napolju, pored pruge pošto je svakog trenutka mogao da stigne **podnevni voz**. Obojica su međutim i dalje bili u kolibi i to pot-

puno nesposobni da načine i najmanje pokret, pošto su bili svezani.

Sirom iskolačenih očiju i Oven Meril i njegov sin Een su zurili u leđa dve prilike koje su stajale pored prašnjavog prozora posmatrajući šta se napolju dešava.

Jedan od njih je bio prilično mlad momak duge plave kose čije je lice bilo maskirano tamnom maramom. Jedino su se viđele njegove ledene svetloplave oči.

Sudeći po karakterističnim oblinama nije bilo nikakve sumnje da je osoba koja je stajala pored plavokoksog momka bila neka žena. Na sebi je imala usko pripijene jahaće pantalone i kratku jaknu koja joj je dosegala jedva do struka i koja nije mogla da priкриje njene bujne grudi. Kosu je nosila podignutu ispod malog tamnog šešira tako da stari Meril nije uspeo da razazna njenu boju. I ona je bila maskirana istom onakvom maramom kao i momak pored nje.

Za Ovena Merila nije bilo nikakve sumnje da je kod njih banula banda Liano Kida.

Tog dana su se naime u sam osvit zore iznenada pojavila dvojica maskiranih revolveraša koji su njemu i Benu polurili pod nos cevi svojih pucaljki. Nakon što su ih svezali i nakon što su im u usta strpali zgužvane marame da ne bi mogli nikoga da upozore pojavili su se žena i plavokosi momak. Njih dvoje su se smestili u kolibu dok su ostali članovi bande napolju obavijali sve neophodne pripreme za prepad koji su očigledno nameravali da izvrše na železničku kompoziciju.

Oven Meril nije bio u mogućnosti da bilo šta preduzme ne bi li osujetio njihov prepad. A i da je bio u stanju pitanje je bilo da li bi zaista bilo šta pokušao obzirom na sve one priče koje su kolale o svireposti bande Liano Kida.

U ovim trenucima Oven Meril se u sebi tiho molio da ceg ovaj košmar što pre prođe.

A onda se u daljini začuo pisak lokomotive koji je označavao dolazak kompozicije koja je i ovoga puta bila gotovo u minut tačna.

Plavokosi momak je za to vreme ščepao svoju pušku koja je do tada stajala oslonjena o zid pored prozora. Odmah zatim je podigao donji deo pokretnog prozora i uzviknuo nešto onima napolju što Meril nije mogao da razume.

Vazduh je bio ispunjen tihim šištanjem pare koje je vremenom postajalo sve snažnije. Uz to se jasno čula i zvonjava lokomotive koja je na taj način najavljivala ulazak kompozicije u stanicu.

Odjednom čitava koliba poče da podrhtava da bi se samo nekoliko sekundi kasnije napolju pred prozorom začula škripa kočnica nakon čega se voz zaustavio obavijen beličasom oblacima ispuštene pare.

I pored buke lokomotive koja se zaustavljala Meril je začuo glas Sema Hauarda koji se očigledno čudio što Oven i Ben Meril nisu bili pokraj vodenog tornja da bi na lokomotivi napunili rezervoar sa vodom.

A onda je odnekud iznenada odjeknuo revolverski hitac nakon čega se stanicom prolomio nečiji bolan krik.

Plavokosi momak i žena odjednom jurnuše napolje. Ponovo se začula revolverska paljba da bi zatim neko prodornim glasom uzviknuo:

— Ako bilo ko načini makar i najmanji pokret biće ubijen!

Oven Meril i njegov sin Ben se prestravljeno pogledaše. Obajica su na neki način bili srećni što su u ovim trenucima sedeli svezani u kolibi.

IX

Sem Hauard glasno opsova.

— Gde li je samo Meril? — dobacio je svom ložaču, Gilu Atkinsu.

Slegnuvši ramenima Atkins se pridružio Hauardu koji je stajao na prozoru lokomotive pokušavajući da odgonetne gde su Oven i Ben Meril.

— Hej, Merile! — dreknuo je Sem Hauard.

U tom trenutku odnekud odjeknu revolverski hitac.

Metal se zario u metalni prozorski okvir tik pored Hauardove glave nakon čega se odbio i gotovo pogodio ložača koji se preplašen bacio na pod kabine.

— Ruke uvis! — začuo se glas čoveka koji se nazalio na vodenom tornju sa druge strane koloseka.

Ne obazirući se na ovu pretnju Sem Hauard se munjevito okrenuo u nameri da se dočepa „vinčesterke” koja se nalazila iznad prozora na za nju predviđenom mestu.

Nije međutim, uspeo da je upotrebi pošto su pucnji ponovo odjeknuli. Snažan udarac vrelog olova u mišicu leve ruke naterao je Hauarda da ispusti „vinčesterku” iz ruku.

U tom trenutku su se otvorila vrata Merilove kolibe i pojavio se maskiran muškarac koji je uperio svoju „vinčesterku” u njega i ledenim glasom uzviknuo: — Ako bilo ko načini makar i najmanji pokret biće ubijen!

Pogled na momkovu dugu plavu kosu naterao je Sema Hauarda da se strese kao gromom ošinut.

Banda Liano Kida, prođe mu kroz glavu.

Sem Hauard lagano podiže ruke dok se dole pored njegovih nogu Gil Atkins mašao za „vinčesterku”.

Još pre nego što je Hauard uspeo da mu kaže da odustane od te svoje namere sa druge strane lokomotive se stvorio još jedan revolveraš koji je bez ikakvog dvoumljenja ispalio Atkinsu metak u leđa.

Kada je Hauard okrenuo glavu ugledao je Atkinsovo beživotno telo iznad kog je stajao maskiran revolveraš iz čijeg je teškog „kolta” još uvek izlazio plavičast dim. I pored marame svezane preko lica Hauard je jasno mogao da razazna da je revolveraš nosio gustu tamnu bradu.

— Imaš li bilo šta da kažeš? — procedio je bandit čije su sive sivkaste oči podmuklo sevale.

Hauard prestravljenom odmahnu glavom.

— Silazi sa lokomotive! — naredio mu je maskirani razbojnik.

Dok je sa bolnom grimasom na licu spuštao niz stepenice lokomotive Hauard je sa zebnjom u očima gledao u vrata kolibe pitajući se da li su Oven Meril i njegov sin Ben još uvek među živima.

Odjednom se sa svih strana pojaviše teško naoružani razbojnici. Svi do jednog su bili maskirani i svi su osim plavokosog momka nosili dodatne redenike sa municijom prebačene preko ramena. Bili su to kao što je uostalom i u svim novinama pisalo surovi momci, pravi Liano-vukovi koji nisu znali za milost.

Stisnutih usana Hauard je posmatrao kako su se otprilike desetak revolveraša ukrcali u voz. Najpre su se začuli prestravljeni krici putnika da bi koji trenutak kasnije odjeknuo jedan jedini pucanj.

One dve prilike koje su do tada stajale pored Merilove kolibe takođe krenuše prema kompoziciji. Hauard je jasno mogao da vidi da je pratilac plavokosog momka bila žena. U desnoj ruci je držala mali niklovani revolver, a kretala se gipko poput prave planinske pume.

Njih dvoje su se užurbanim korakom približavali poslednjem vagonu kompozicije. Shvativši iznenada zbog čega je u stvari došlo do prepada na voz Sem Hauarda je obililo avetinjsko, bledilo.

Liano Kid mora da je znao šta se u teretnom vagonu nalazilo!

U tom trenutku iz uskih proreza na teretnom vagonu odjeknula je puščana paljba.

Nakon što su se plavokosi momak i žena bacili na zemlju ostali revolveraši počеше da zasipaju vagon pravom kišom metaka. Trojica od njih su nekako uspjeli da se domognu vagona i da nestanu ispod njega.

Nepun minut kasnije plavokosi momak je uzviknuo:

— Otvarajte vagon ili ćete zajedno sa njim odleteti u vazduh!

Umesto odgovora usledilo je još nekoliko pucnjeva koji su samo za malo promašili plavokosog revolveraša.

Pa zar ti glupci ne shvataju koga imaju pred sobom, pomisli Sem Hauard sav uspaničen.

Nakon što je plavokosi momak kratko podigao ruku ona trojica su se pojavili ispod vagona i pognuti odjurili prema obližnjoj gomili naslaganog drveta iza kojeg su potražili zaklon.

Strahovita detonacija koja se začula samo koji trenutak kasnije naterala je Hauarda da pomisli da je došao smak sveta. Kao da ga je neko ogromnom rukom podigao sa šina poslednji vagon poleteo je u vazduh. Najpre se čula škripa metala nakon čega iz ogromnog oblaka prašine na sve strane počеше da lete komadići polomljenih dasaka.

Kada se prašina donekle slegla, Hauard je mogao da vidi šta se u stvari desilo. Eksplozija je naime do te mere bila dobro tempirana da se teretni vagon nije potpuno razleteo već je samo

izleteo iz šina i pao na bok. Na njegovom donjem delu je zjapio otvor prečnika pola metra kroz koji je jedan od pritrčalih bandita ubacio još jednu šipku dinamita.

Nekoliko sekundi kasnije odjeknula je još jedna eksplozija koja je Hauarda ispunila mučninom. Sada naime nije bilo više nikakve sumnje da je bilo ko od trojice pratilaca teretnog vagona preživeo. Svi do jednog su platili životom zbog toga što su hteli da zaštite tovar novca koji im je bio poveren na čuvanje.

Plavokosi momak i žena se podigoše iz svog zaklona i jurnuše prema vagonu. Tamo se kroz otvor iz koga je i dalje kuljao gust plavičasti dim upravo provlačio jedan od maskiranih razbojnika.

Nakon izvesnog vremena revolveraš se glasno kašljući ponovo pojavio na koloseku. U rukama je držao dve poveće kožne torbe koje je dobacio plavokosom momku.

Tri hica koje je momak zatim ispalio u vazduh bili su očigledno znak da se sa obližnjeg brežuljka stušte još trojica bandita koji su za sobom vukli krdo svezanih konja.

Plavokosi momak je svojim ljudima naredio da uzjašu. Jedan od one trojice koji su upravo stigli je doveo malog ali snažnog Overo-ponija i prelepog vranca dugih tankih nogu.

Plavokosi momak se vinuo na leđa ponija dok se žena isto tako spretno popela u sedlo ogromnog vranca. Neko od revolveraša je zatim dodao plavokosom momku one dve kožne torbe koje je ovaj privezao za uzvišenje na svom sedlu.

Nakon toga su on i žena u besomučnom galopu napustili poprište još jednog od mnogobrojnih prepada koji su se poslednjih meseci odigrali u ovom kraju.

Za to vreme se na vratima putničkog vagona pojavio i poslednji maskirani razbojnik koji je u rukama držao poveći smotuljak u koji je očigledno bio smestio dragocenosti koje je opljačkao od putnika.

Kada mu se bradati revolveraš još više približio Sem Hauard je samo prestravljenno uvukao glavu u ramena.

— Ovo je pozdrav od Liano Kida! — procedio je bradati div nakon čega je drška njegovog revolvera poletela prema Hauardovoj glavi.

Mašinovođa se međutim, instinktivno bacio u stranu dok mu je desnica nehotice krenula prema banditovom licu sa kog je strgao tamnu maramu kojom je ovaj bio maskiran.

Ne samo Hauard već je i bandit bio iznenađen ovakvim razvojem događaja tako da u prvi mah nije znao šta da učini. Prenuo ga je tek glas njegovog drugara koji je držao njihova dva konja i koji mu je nešto glasno doviknuo.

Bradati div je nakon toga podigao cev „kolta” uperivši je u Hauarda.

Gotovo istovremeno je odnekud odjeknuo revolverski hitac koji je banditu odneo šešir sa glave.

Tu iznenadnu priliku je iskoristio Hauard da se munjevito

otkotrlja u stranu tako da ga je metak koji je revolveraš u besu ispalio za dlaku promašio.

Pošto su odmah zatim usledila još dva-tri pucnja koje su ispalili putnici iz vagona bradati div nije više imao vremena za mašinovođu te je uskočio u sedlo i zajedno sa svojim drugarom jurnuo za ostalim članovima bande koji su već zamicali iza obližnjih brežuljaka.

Svestan za koliko malo je izbegao smrt Sem Hauard počeo da proklinje samog sebe što je maskiranom banditu svukao maramu sa lica. No tu se sada više ništa nije moglo promeniti.

Odjednom se pored njega stvorio Majk Dejvison koji je već dugi niz godina radio kao konduktar za kompaniju „Denver Siti Rejlrod”. Dejvison je kleknuo dole u pesak i ispalio još jedan metak za banditima no razdaljina je već bila i suviše velika da bi bilo šta mogao da učini.

— Hvala ti, Majk! — promrmljao je Hauard kada mu je Dejvison pomogao da se podigne na noge.

— Sve mi se čini da sam tog bradonju već negde video — procedio je Dejvison.

Sem Hauard međutim samo ravnodušno slegnu ramenima. Zbog svega što je doživeo, a i zbog onoga što je moglo da se desi on bi u ovim trenucima najradije izbrisao lik bradatog revolveraša iz svog sećanja. Odmah zatim se nesigurnim korakom uputio prema kolibi da bi video šta je sa Ovenom Merilom i njegovim sinom.

X

Poslednji sunčevi zraci su krovovima Takosa davali jarko crvenu boju. Šejnu se sa usana nehotice oteo uzdah olakšanja kada je pored prvih kuća usmerio ponija prema glavnoj ulici.

Pogled mu se na kratko zadržao na železničkoj stanici koja se nalazila u neposrednoj blizini grada i na kojoj je bilo okupljeno mnoštvo ljudi koji su užurbano trčali tamo amo. Lokomotiva koja je za sobom vukla vagon na kom se nalazila ogromna dizalica se upravo spremala da napusti stanicu.

Činjenica da se negde verovatno nešto desilo sa jednim od vozova kompanije „Denver Siti Rejlrod” u ovim trenucima nije međutim privlačila njegovu pažnju. Slegnuvši samo ramenima Šejn je produžio dalje glavnom ulicom nastojeći da ošodrom ogromnog sombrera prikrije ranu na bradi kao i od krvi slepljenu kosu na slepoočnici.

Ljudi su duž cele glavne ulice stajali u manjim grupama i o nečemu živo raspravljali. Nekolicina ga je popreko pogledala nakon čega bi uzbuđeno počeli da se došaptavaju što je bio očigledan znak da su razgovarali i o njemu.

Iz daljih razmišljanja trglo ga je međutim zdanje „Vestern Kros” saluna koje je ugledao pred sobom. Lagano je sjahao ispred ulaza u salun i svezao Overo-ponija za stub nastrešnice pored još šest konja koji su se već tu nalazili.

Skinuvši sombrero sa glave Šejn je otresao prašinu sa odeće

nakon čega je krenuo prema vratima saluna. Ugledavši ga onako prijavog i krvavog jedna od slučajnih prolaznica je ispustila prigušen krik što je Šejna nateralo da ponovo stavi sombrero na glavu da ne bi svojim izgledom još nekoga uplašio.

Bolela ga je gotovo svaka koska dok se slepenicama penjao prema ulazu i rukama odgurnuo pokretna vrata saluna.

Bio je ne malo iznenađen kada je video da osim trojice barmena koji su u dokolici lovili muve u salunu nije bilo više nikoga.

Ovo je zaista neuobičajena pojava obzirom na doba dana. No to je verovatno bilo u nekakvoj vezi sa onim okupljanjem sveta na železničkoj stanici, pomislio je Šejn.

Barmeni su ga dočekali prilično neljubazno tako da se tek nakon što je iz džepa izvukao novčanicu od deset dolara jedan od njih udostojio da mu pride i da ga upita šta želi.

— Viski — procedio je Šejn mrzovoljno. — I reci Rasti Avalon da je Šejn ovde.

Trojica barmena ga zapanjeno pogledaše.

Jedan od njih je svoje ogromne šape spustio na šank dok je drugi počeo da petlja nešto ispod šanka gde im je najverovatnije stajala skrivena sačmarica. Barmen koji ga je maločas upitao šta hoće se samo namrštio i svojim kreštavim glasom odgovorio:

— Ono poslednje bolje zaboravi, hombre. Ovo ti kažem dobronamerno pošto...

— Sve mi se čini da te nisam pitao za tvoje mišljenje — prekinuo ga je Šejn mirnim glasom. — Dakle uradi ono što sam ti rekao.

Nakon što mu je natočio čašu viskija barmen se ponovo zagledao u njega. Pošto je izgledalo kao da je nameravao da zaboravi na drugi deo njegove porudžbine Šejn je počeo da gubi strpljenje. Zbog toga je munjevito izvukao „remington” iz futrole i uperio ga u ogromno ogledalo koje je krasilo zid iza šanka.

— Kada se ogledalo razleti u paramparčad neće biti potrebe da ideš po Rasti — prosiktao je Šejn.

— Možeš slobodno da pucaš ako zauvek hoćeš da ostaneš u Takom, hombre — odvratio je barmen. — A tada će na tvom grobu sigurno stajati sledeći natpis: On je bio taj koji je vrhovima svojih čizama nagazio Spira Hetelija.

Ovo ime Šejn do tada još nikada nije bio čuo. Pitao se da to možda nije značilo da se Rasti Avalon udala?

Tu pomisao je međutim vrlo brzo odbacio pošto Rasti jednostavno nije bila tip žene koja je mogla da ostane verna samo jednom muškarcu.

Zbog svega toga je samo preteći podigao ruku sa „remingtonom” nakon čega je debeljuškasti barmen pomirljivim glasom rekao:

— U redu, hombre! Samo nemoj kasnije da kažeš da te nisam upozorio.

Nakon ovih reči debeljko se okrenuo svom kolegi koji je i dalje držao ruke na sačmarici i klimnuo mu glavom.

— Hajde, Kris, idi i obavesti Rasti — promrmljao je on.

Samo koji trenutak kasnije omaleni barmen se popeo gore na polusprat gde je pokucao na jedna od nekoliko vrata.

— Rasti, dole je neki čovek koji bi hteo da porazgovara sa tobom.

— Reci mu da ide do đavola! — odgovorio je promukao glas koji je Šejnu bio dobro poznat.

— Mislim da ste i sami čuli odgovor, mister! — procedio je barmen okrenuvši se dole prema salunu.

— Reci joj da je traži Šejn!

Na trenutak je nastao tajac da bi se samo koji delić sekunde kasnije vrata širom otvorila i u njima se pojavila crvenokosa lepotica u crnom korsetu u kom su njene ionako naglašene obline još više dolazile do izražaja. Ispustivši radostan krik ona se pored preneraženog barmena naprosto sjurila dole niz stepenice. Šejnov pogled je pao na njene duge kao izvajane noge u crnim mrežastim čarapama sa crvenim podvezicama.

— Šejne! — uzviknula je Rasti Avalon poletevši mu u zagrljaj i obasipajući ga poljupcima. — Bože moj, Šejne, koliko li je vremena samo prošlo otkako smo se poslednji put videli?

— Deset dugih meseci — odvratio je on nacerivši se.

Tek tada ga je Rasti malo поближе zagledala.

— Jesi li ti to naleteo na krdo bizona? — upitala ga je ona svojim dubokim glasom.

— Ne nego sam imao malih nesuglasica sa jednim Lipano— Apačem — odvratio je Šejn. — U stanju u kakvom se trenutno nalazim veoma bi mi prijala kada puna vrele mirišljave vode.

* Rasti Avalon klimnu glavom. Nakon što je debeljku naredila da pripremi vodu i sve ostalo što je smatrala neophodnim Rasti se ponovo okrenula Šejnu.

— Mislim da bi mi i doktor dobro došao — promrmljao je on kada ga je Rasti uhvatila pod ruku i kada ga je poveda gore prema svojoj sobi.

— Na njega ćeš za sada morati da pričekraš — odvratila je Rasti odmahnuvši glavom. — Dok Karp naime trenutno ima posla preko glave pošto mu je kuća puna ranjenika.

To verovatno mora da je takođe bilo u vezi sa onom gužvom na stanici, pomislio je Šejn dok su se stepenicama penjali gore na sprat.

Kada su se vrata zalupila za njima Šejn nije ni pokušavao da priкриje svoje uzbuđenje kad mu se Rasti obesila oko vrata.

Kada je Šejn počeo da otvara kopče korseta na njenim leđima ona je samo tiho uzdahnula.

— Ko je Spiro Heteli? — upitao je Šejn setivši se u tom trenutku barmenovih reči.

— Niko ko bi trebalo da te brine, Šejne — odvratila je ona odmakavši se malo od njega.

— A da li i on isto tako gleda na čitavu stvar?

Ona lagano odmahnu glavom.

— Plašim se da on ipak ne deli moje mišljenje

— A je li brz?

— Mislim da jeste, iako nisam imala prilike da se u to lično uverim pošto sam se neko vreme klonila zgodnih momaka ne želeći da ih Spiro otpremi na onaj svet.

— I sada si srećna što me ponovo vidiš? — upitao je Šejn nacerivši se.

Ona klimnu glavom.

— Da. I to ne samo zbog njega već i zbog toga što sam proteklih meseci često mislila na tebe. A tako nešto mi se u čitavom mom životu još nikada nije dogodilo.

Kada je Šejn otvorio i poslednju kopču Rasti je jednostavno šćepala korset i bacila ga na krevet. Oslobođene steznika njene črvste bujne grudi počеше pohotno da se klate. U trenutku kada je njena mala ruka počela da mu klizi uz nogu dole u salunu se začuo bat teških čizama koji se sve više približavao. Rasti se oslobodila njegovog zagrljaja sa namerom da izađe napolje na hodnik i da zaustavi Hetelija, no Šejn ju je samo odgurnuo ustranu i desnicu spustio na dršku „remingtona”.

Koji trenutak kasnije vrata su se uz strahovit tresak širom otvorila i Šejn je pred sobom ugledao momka koji je mogao da ima tek nešto više od dvadeset godina. Sa svojom tamnom kosom i tamnoplavim očima momak je izgledao zaista privlačno. Na sebi je imao elegantno odelo ispod kog se nazirao šareni svileni prsluk. Tamna koža njegovog opasača bila je isto onako brižljivo ispolirana kao i mesingane čaure revolverskih metaka koje su se na njemu nalazile. Futrola sa ogromnim „koltom” je bila prilično nisko svezana dok mu se desnica nalazila tik iznad njegove drške spremna da svakog trena potegne smrtonosno oružje.

Neka mešavina iznenađenja i prezira se ogledala u njegovim plavim očima. Očigledno mu nikako nije išlo u glavu da je Rasti Avalon povelu u svoju sobu jednog ovako odrpanog čoveka.

— Je li to on? — upitao je Šejn ne skidajući pogled sa tamnokosog preplanulog momka.

— Da, to je Spiro Heteli — odvrtila je Rasti svojim toliko karakterističnim dubokim glasom.

— Šta sve ove treba da znači, Rasti? — prosiktao je Heteli. Ne dobivši međutim, nikakav odgovor momak je načinio dva koraka prema Šejnu i preteći mu rekao:

— Hajde, protuvo, gubi se! Dajem ti pola minuta da nestaneš odayde ukoliko ti naravno nije stalo do toga da ti sutra na Brdu čizama istresu nekoliko lopata peska na lice.

Osmeh koji je titrao na Šejnovom licu ga je međutim, i dalje zbunjivao.

— Hajde smiri se, Spiro — pokušala je Rasti da izglati stvar. — Šejnova prava su prava čoveka koga poznajem mnogo duže, nego tebe. I zbog toga napusti moju sobu ako ti je stalo do toga da i dalje ostanemo prijatelji.

Širom otvorenih usta momak se zagledao u Šejna.

Mora da se negde već susreo sa mojim imenom čim ovako reaguje, pomisli Šejn.

Momkove tamneplave oči počеше zloslutno da sevaju.

Ne želeći da se upušta u bilo kakav rizik Šejn je munje-

vito potegao „remington”. Momak je na vreme primetio taj njegov pokret, ali je bio i suviše spor da bi mogao bilo šta da učini.

Suočen sa zlostutnim otvorom revolverске cevi Heteli je vratio svoj dopola izvučeni „kolt” sa drškom od slonovače u futrolu nakon čega se ćutke okrenuo i krutim korakom izašao napolje na hodnik.

Šejn je pošao za njim do vrata. Uverivši se da Heteli više nije imao nameru da se vraća Šejn ih je zatvorio ne zaboravljajući ovoga puta da okrene ključ u bravi.

Rasti se samo nežno osmehnula kada se okrenuo i kada je otkopčao opasač.

— Hajde, ne dozvoli više da čekam ni sekundu — promrmljala je ona raširenih ruku.

XI

Bili su toliko zaokupljeni sobom i prepušteni svojim ćulima da nisu ćuli mnoštvo uzbuđenih glasova dole u salunu.

Tela su im se odvojila tek kada se začulo glasno lupanje pesnicama po vratima i kada je neko prodornim glasom uzviknuo:

— Otvaraj vrata, Rasti, ili ćemo biti primorani da ih razvalimo!

Dok se Rasti približavala vratima Šejn je uspeo da uskoči u pantalone i da se domogne svog opasača.

— Jesi li poludeo, Klark? — uzviknula je Rasti ljutito. — Reci mi šta ovo treba da znači?

— To ću ti reći ćim otvoriš vrata.

— Ali na sebi nemam ni trunke odeće! — uzviknula je Rasti.

— Onda se oblaći već jednom! Saćekaću još samo minut a onda ću razvaliti bravu! I reci tom momku kod tebe da se ne pojavljuje na prozoru pošto sam svojim ljudima naredio da u tom slučaju bez upozorenja otvore vatru.

— Šta ovo treba da znači, Šejne? — prošaputala je Rasti okrenuvši se prema njemu.

Šejn koji uopšte nije imao predstavu ko je taj ćovek pred vratima, samo slegnu ramenima.

— Evo otvaram vrata, Klark! — rekla je Rasti glasno nakon što je na brzinu obukla svoj svileni ogrtać. — Moraš mi međutim, obećati da ćeš ući sam i da nećeš odmah doćeti kao pomahnitao da pucaš oko sebe!

Na trenutak je napolju na hodniku nastao muk. Šejn je već hteo da upita Rasti ko je taj Klark kada se ponovo začuo njegov glas: — Neće se ništa desiti ukoliko makne ruke sa pucaljke.

Rasti klimnu Šejnu kratko glavom nakon čega je okrenula ključ u bravi i nekih desetak inća odškrinula vrata.

— Kao što rekoh unutra možeš jedino ti da udeš, Klark!

Neko je spolja međutim, nogom snažno odgurnuo vrata

tako da je Rasti zajedno sa njima poletela unatrag prema zidu.

U sobu je odmah zatim uleteo zdepasti debeljko kockastog lica koga su pratila još četvorica dobro naoružanih momaka.

Ugledavši u njihovim rukama sačmarice sa skraćenim oevima Šejnu je postalo jasno da je bilo dovoljno da samo jednog od njih zagolica prst na okidaču pa da od njega ne ostane mnogo. Zbog toga je odmakao prste dalje od drške revolvera stavljajući im na taj način do znanja da će se povinovati svakoj njihovoj naredbi.

— Hajde diži šapel! — prosiktao je debeljko čiji je, u nekoliko navrata lomljeni nos, isto toliko puta krivo srastao dajući na taj način njegovim ionako grubim crtama lica još suroviji izraz.

Svestan da nema drugog izbora Šejn je visoko podigao ruke uvis. U tom trenutku mu je prišao jedan od onih četvorice sa sačmaricama i izvukao mu revolver iz futrole.

— Šta sve ovo treba da znači, Klark? — umešala se ponovo Rasti. — Šta je to što ti je Šejn učinio?

Ne obazirući se ni najmanje na ova njena pitanja debeljko ju je samo odgurnuo u stranu i upitao Šejna: — Da li je ono tvoj Overo-poni tamo dole pred salunom?

— Ne — odvratio je Šejn odmahnuvši glavom.

— Ali kako onda da su te videli da si na njemu ujahao u grad? — upitao ga je debeljko ljutito sevnuvši očima.

— Da, to je tačno — rekao je Šejn. — To još uvek ne mora da znači da je konj moj.

— Dobro a čiji je onda? — upitao je debeljko razdražljivo.

— Liano Kidov.

Ime koje je Šejn izgovorio nateralo je sve prisutne da naprosto zaneme.

— Dakle, ipak! — promrmaljao je debeljko nakon što se povratio od iznenađenja. — Hauard i Dejvison su naime prepoznali i konja na kom si dojahao, mister. Čini mi se da ćeš neke stvari sada ipak morati da nam razjasniš. I potrudi se da to tvoje objašnjenje deluje uverljivo inače bi se lako moglo desiti da za manje od pola sata budeš obešen o prvo drvo!

Krajičkom oka Šejn se zagledao u Rasti Avalon. Preneražen izraz njenog lica govorio mu je da u ovim trenucima od nje ne može da očekuje bilo kakvu pomoć. Bila je očigledno šokirana činjenicom da je u Takosu stigao na konju Liano Kida.

— Dakle kako si došao do ponija? — dodao je debeljko.

— Ostavio mi ga je Bonito nakon što je ubio mog pastuva i nakon što sam od njega zaradio ovo na glavi — odvratio je Šejn pokazujući posekotinu na bradi a odmah nakon toga i krvavu čvorugu na slepoočnici.

— A ko je tai Bonito?

— Lipano-Apač je ujedno i najverniji pratilac Liano Kida.

— A gde je Liano Kid sada?

Šejn slegnu ramenima dok mu je oko usana zaigrao podrugljiv osmeh.

— Na to pitanje i pored najbolje volje ne mogu da odgovorim pošto zaista ne znam gde ga je Bonito sahranio.

U prostoriji je odjednom zavládala mrtva tišina. Debeljko se preneraženo zagledao u Šejna kao da je pred sobom imao osobu sa druge planete.

— Liano Kid je dakle mrtav? — promrmijao je on nakon što je barem donekle uspeo da povрати prisustvo duha.

— Mrtav je onoliko koliko mrtav može da bude čovek sa metkom u srcu — odvratio je Šejn klimnuvši glavom.

U sobi odjednom nastade opšti žagor.

— Jesi li ti ubio Liano Kida, Šejne? — upitala je Rasti koja se iznenada stvorila pored njega.

— Da.

Debeljko je odsećnim pokretom ruke stavio svojim rukama do znanja da umuknu nakon čega je upitao Šejna: — Gde i kada se to zbilo?

— Preksinoć u Alamocitasu.

Sudeći po izrazu lica Rasti Avalon kao i debeljka i njegovih ljudi Šejn je odmah shvatio da nešto nije bilo u redu.

— Znao sam da je on najobičniji lažov — prosiktao je debeljko.

Šejn je u tom trenutku ugledao cev dvocevke koja se sve više približavala njegovim rebrima. Pokušao je da izbegne udarac no u tome nije uspeo tako da se usled siline udarca sa bolnom grimasom na licu povio napred. Usledio je još jedan udarac kundakom po glavi nakon kog je imao utisak da pada u tamu ambisa kome nema kraja.

XII

Kada je došao svesti osetio je na sebi stisak nečijih snažnih pesnica. U prvi mah mu je prošlo kroz glavu da je zdepasti debeljko htéo da ostvari svoju pretnju da će ga obesiti o prvo drvo na onda je osetio da ga je neko snažno gurnuo nakon čega se našao na tvrdom zemljanom podu. Još pre nego što je uspeo da se osvrne za njim su se zatvorila vrata sa teškim metalnim rešetkama nakon čega je usledilo zveckanje ogromnog svežnja ključeva kojim je neko zaključavao vrata.

Uhvativši se za tvrdi drveni ležaj, Šejn je nenako uspeo da se podigne na noge i da se osvrne oko sebe. Sada više nije bilo nikakve sumnje da se nalazi u zatvoru. Preostale tri ćelije bile su prazne, dok je na hodniku naprosto vrvelo od najrazličitijeg sveta.

Jedina žena među njima bila je Rasti Avalon.

— Hajde prestanite da se dernjate! — uzviknula je ona. — I ako samo neko od vas učini Šejnu nešto nažao taj će se loše provesti!

Šejn je za to vreme prstima pipao ogromnu čvorugu na svojoj glavi. Debeljko kome je imao da zahvali što ga je glavica strahovito bolela je stajao pored Rasti i zamišljeno ga promatrao kroz rešetke.

— Meraš ih razumeti, Rasti — procedio je debeljko. — Uzbudeni su toliko pošto je ovo prvi put da su uhvatili nekoga iz Kidove bande.

— Hej! — usprotivio se Šejn koji kao da je odjednom shvatio šta mu se to ovde sprema. — Šta to treba da znači? I ko se to uopšte usudio da tvrdi tako nešto?

Svi prisutni ga začuđeno pogledaše.

— Tvrdio si da si preksinoć u Alamoticasu ubio Liano Kida — rekla je napokon Rasti.

— Da. Imate li možda nešto protiv?

Ona odmahnu glavom.

— Protiv toga sigurno niko ne bi imao ništa, Šejne. Problem je međutim, u tome što je banda Liano Kida danas u podne u stanici Midlvoter napala voz kompanije „Denver Siti Rejlrod” i opljačkala ukupno sedamdeset hiljada dolara ako zanemarimo ostale dragocenosti koje su oduzeli od putnika.

— Ako je tako onda je banda izvršila prepad bez Liano Kida — procedio je Šejn.

Rasti odlučno odmahnu glavom.

— Ne, Šejne, i Liano Kid je bio sa njima. — Izgovorivši ove reči Rasti se okrenula i prstom uprla u čoveka koji je levu ruku nosio proturenu kroz maramu svezanu oko vrata. — Ovo je Sem Hauard, mašinovođa kompozicije na koju je izvršen prepad. On je prepoznao Liano Kida koji je jahao na istom onom poniju koji sada stoji vezan napolju pred salunom.

Šejn se najpre začuđeno zagledao u Rasti a odmah zatim i u mašinovođu da bi na kraju samo lagano odmahnuo glavom.

— Ako je ovaj ovde video nekoga na Overo-poniju tada to sigurno nije bio Liano Kid. I ne samo to već se ne radi i o istom Overu na kom sam dojahao u Takosu. Ja sam naime došao putem koji vodi duž Kanadian rivera što se veoma lako može proveriti.

— A šta se desilo sa navodno mrtvim Liano Kidom? — upitao je neko od prisutnih. — Gde li se denulo njegovo telo, ha? I zašto ga nisi doneo sa sobom u Takosu?

— Kao što sam već rekao, Liano Kida sam upucao preksinoć u krčmi u Alamocitasu — prosiktao je Šejn. — Sa njim u društvu je bio i Lipano-Apač o kome sam vam takođe pričao. I upravo taj Lipano je u toku noći nakon mog obračuna sa Kidom pobeo sa njegovim lešom. Odmah sam se dao u poteru za njim no on je uspeo da me iznenadi i da mi ubije

konja. A kada sam kasnije pokušao da mu se prišunjam onespособio me je udarcem u glavu čiji se tragovi još uvek vide. Kada sam ponovo došao svesti video sam da je nestao, ali i da mi je ostavio ponija za kog je očito smatrao da je suviše upadljiv da bi se bilo gde sa njim pojavio.

Nekolicina prisutnih prasnue u podrugljiv smeh.

— Pretpostavljam da postoje svedoci koji mogu da potvrde tvoju priču da si u Alamocitasu ubio Liano Kida — promrmljao je zdepasti debeljko koji se do tada dočao nekako po strani.

Šejn je već hteo da klimne glavom no tada se setio da na ulicama Alamaotitasa nije bilo žive duše a i likova onih koji su se zadesili u krčmi i pored najbolje volje više nije mogao da se seti. Tu je naravno bila još i Verna Raš, no poslednje što bi ona uradila bilo bi svakako da svedoči u njegovu korist.

Preostajala je jedino još Mercedes koja je međutim, bila Meksikanka, a Meksikančima se ovde u ovim krajevima nikada nije verovalo na reč.

— Nešto drugo nisam mogao ni da zamislim, Šejne — rekao je na kraju debeljko. — Nije dakle bilo nikakvih svedoka, zar ne? Pa zar zaista misliš da smo tolike naivni da poverujemo u tvoju priču? Nego, bilo bi ti bolje da nam kažeš zbog čega si došao u Takosu i šta i koga si ovde hteo da špijuniraš?

— Ko li je uopšte ovaj, Rasti? — upitao je Šejn začuđeno pogledavši Rasti Avalon.

Debeljko počeo glasno da psuje.

— Njegovo ime je Klark Murhed — odgovorila je brzo Rasti ne bi li sprečila ponovno svađu. — Klark je agent kompanije „Denver Siti Reilrod”

— Pa dobro zar zaista smatrate da sam toliko glup, Murhede? I da li stvarno verujete da bi neko mogao da izmisli ovakvu priču kao što sam vam je maločas ispričao? Pa i ja sam jedan od onih koji gona Liano Kida i njegovu bandu. Ukoliko je Hauard zaista video pravog Liano Kida tada sam u Alamocitasu ubio pogrešnog čoveka. No bez obzira na sve to danas oko podne sam se nalazio dobrih tridesetak milja zapadno od Takose i to na istom onom Overo-poniju koji sada stoji ispred „Vestern Kroa”.

— A kako je izgledao čovek koga ste ubili? — upitao je Murhed

Nakon što ga je Šejn detaljno opisao svi prisutni počеше da se zagledaju.

— Pa svakom u ovom kraju je više nego dobro poznat opis Liano Kida — promrmljao je napokon neko od prisutnih.

— A šta je sa Lipano—Apačem? — upitao je ponovo Murhed.

Kada je Šejn i njega opisao u zatvorskom hodniku nastade opšti žagor.

— To bi mogao da bude onaj Meksikanac — promrmljao je Murhed.

— Kada sam ga prvi put ugledao u krčmi i ja sam zbog njegovog odela najpre pomislio da pred sobom imam Meksikanca — rekao je Šejn.

— Nešto se ovde zaista ne slaže — procedio je Murhed lagano vrteći glavom. — No bez obzira na sve ostaćeš ovde u zatvoru dok se ne vrati šerif Lajon. A ja ću se u međuvremenu raspitati o tebi u Amarilu tako da ćemo već sutra znati mnogo više.

— Zar zaista misliš da bi neko ko stvarno pripada bandi mogao da bude toliko lud pa da na Kidovom poniju jednostavno dojaše ovamo u grad? — procedio je Šejn. — Ako me i dalje budete držali ovde zatvorenog tada ćemo svi zajedno samo uludo protračiti sate u kojima bi smo mogli da pronađemo mnoštvo korisnih tragova.

Klark Murhed odlučno odmahnu glavom.

— Sva dosadašnja iskustva govore da nema nikakve svrhe da se banda goni po Liano Estakadu. Uvek se do sada naime dešavalo da tragovi odjednom nestanu kao rukom odnešeni i poteri nije preostajalo ništa drugo već da se vrati neobavljena posla.

Izgovorivši ove reči Murhed je jednostavno okrenuo i izašao napolje. Za njim je pošla i Rasti Avalon u čijim je zelenim očima Šejn sada jasno video da je ponovo počela da mu veruje. Njoj su se pridružili i ostali okupljeni u zatvorskom hodniku tako da je na kraju u čitavom ćelijskom traku ostao jedino Šejn sa svojom glavoboljom.

XIII

Plave oči dugokosog mladića su zračile nekim ledenim sjajem.

— Trebalo bi zaista da ti prosviram tu tvoju smrdljivu lobanju, Mek Gilveri — procedio je on stisnutih pesnica.

— Sve se odigralo i suviše brzo. Kide — promrmljao je bradati revolveraš oborivši pokunjeno glavu. — Oni nitkovi u vozu bi me sigurno ubili da sam se zadržao još koji minut i da sam pokušao da zauvek učutkam mašinovođu i konduktera.

Liano Kid tiho opsova.

— Kao što rekoh najpametnije bi bilo da te ubijem i da tvoje telo prepustim kojotima ovde u Estakadu, no ipak ću ti pružiti priliku da se iskupiš za svoju grešku. Ti i Dva meseca ćete zajedno odjahati u Takosu i obaviti ono što si propustio da učiniš na stanici Midlvoter, jer ako se sazna za samog jednog člana bande tada smo svi gotovi.

— Ali Loreta nam je zabranila da se posle izvršenog prepada pojavljujemo u gradu — usprotivio se Henk Mek Gilveri koji je tačno znao zbog čega je Liano Kid za njegovog pratioca izabrao baš polukrivnog Indijanca Dva meseca.

— Pošto Loreta nije ovde ima da radiš ono što ti ja naredim — nastavio je plavokosi mladić mirnim glasom. — A ako kojim slučajem u Takosi ne ubiješ onu dvojicu koji bi mogli da te prepoznaju tada će Dva meseca to uraditi sa tobom

— Budi siguran da bi u tom slučaju imao grdnih nevolja sa Loretom! — uzviknuo je Mek Gilveri.

— To neka bude moja briga, Henk. Sa Loretom ću ja već izaći na kraj. A tebi bih savetovao da obriješ bradu pre nego što pođeš za Takosu pošto su mašinovođa i kondukter sigurno već detaljno opisali tvoju njušku.

Svestan da je u potpunosti mogao da se osloni na Dva meseca, plavokosi momak se jednostavno okrenuo ne obazirajući se više na Mek Gilverija.

Pokazalo se da je prepad na voz bio pun pogodak. Osim onih sedamdeset hiljada dolara koje su izvukli iz teretnog vagona njegovi ljudi su u vozu uspeali da se domognu još i nakita i drugih dragocenosti u vrednosti od ukupno šest hiljada dolara.

Konačno sam joj dokazao da nisam samo nečija zamena, pomislio je plavokosi momak sa neskrivenim zadovoljstvom. Kada se ponovo okrenuo ugledao je Dva meseca koji je upravo dovođio svog i Mek Gilverijevog konja.

Mek Gilveri je za to vreme sedeo pored obližnje logorske vatre i ostrim nožem skidao poslednje ostatke svoje guste crne brade.

Kad-tad ću morati da ga ubijem, pomisli plavokosi. A svačtu sa Loretom Kob ću već nekako prevaliti preko glave. Uostalom i ona će uskoro morati da uvidi da sam sve drugo samo ne nečija zamena. Još dva ili tri ovakva poslića i ona će rni jesti iz ruku.

Sa zadovoljnim osmehom na licu plavokosi momak je pola sata kasnije pogledom ispratio Mek Gilverija i Dva meseca koji su u besomućnom galopu napustili skrovište.

Preostali članovi bande su već uveliko spavali. Loreta Kob nije više bila sa njima i trebaće da prođe barem nedelju dana pre nego što je ponovo bude video.

Žudeo je za njom isto onako kao kada su se prvi put sreli. Bio je svestan da je ta žena u potpunosti vladala njim i pored toga joj nije dozvoljavao da od njega pravi budalu. Ponekad bi se u mislima vraćao životu koji je ranije vodio. Nije mu međutim ni u jednom trenutku bilo žao što je krenuo ovim putem ako ništa drugo a ono zbog žene kakva je bila Loreta Kob.

Topot konjskih kopita se lagano gubio negde daleko u noći. Nepunih sat vremena kasnije u logoru je ujahao Loni Bird.

Visoki suvonjavi momak je lagano skliznuo iz sedla i krutim korakom prišao Liano Kidu.

— Nisu čak ni smatrali neophodnim da pošalju poturu za nama — procedio je on tiho se nacerivši. Lajon je neko vreme cunjao okolinom no kada su vratili vagone na šine i on je sa svojim ljudima pošao nazad za Takosu.

Plavokosi klimnu glavom.

— Barem su sebi uštedeli mnogo truda pošto za Ojo Bravo ne samo da nisu nikada čuli već neće nikada ni uspeti da ga pronađu.

Zadovoljno se nacerivši, Bird se okrenuo i prišao vatri gde je popio šolju vrele kafe pre nego što je i sam pošao na spavanje. Ubrzo zatim je jedan od bandita koji su to noći strčavali ugasio

vatru tako da je čitav logor utonuo u tamu. Sutradan u osvit zore banda je nameravala da nastavi dalje put Ojo Brava, mesta na kom su se već godinama uspešno skrivali i uzimali svakoj pa i najupornijoj poteri.

XIV

Šejn je ležao na tvrdom zatvorskom ležaju pokušavajući barem malo da se odmori kada je napolju u šerifovoj kancelariji začuo nečije tihe korake. Odmah zatim su se teška vrata dopola otvorila i u tamu zatvorskog hodnika je kročila neka niska, sitna prilika. Svetlost zvezdane noći koja je spolja dopirala kroz prozor dozvoljavala je Šejnu da samo nazire njene konture.

Šejn ni najmanje nije bio iznenađen kada je odjednom začuo Rastin dubok hrapav glas.

— Ja sam Šejne... Rasti — prošaputala je ona.

— Šta hoćeš?

Ona je na trenutak začutala da bi na kraju jedva čujnim glasom promrmljala: — Hoćeš li mi nešto obećati?

— Sve zavisi od toga o čemu se radi. Dakle?

— Obećaj mi da nećeš pobeći ako sada uđem kod tebe u ćeliju.

Šejn se tiho nacerio. To je sada ponovo bila Rasti u svom najboljem izdanju. Kada bi joj strast obuzela čula tada za nju nije bilo nikakvih prepreka.

— U redu. Hajde upadaj unutra, Rasti. Ionako sam čitavog dana čežnjivo očekivao da provedem noć sa tobom.

Koji trenutak kasnije začulo se tiho zveckanje ključa u bravi a onda se Rasti našla pored njega u ćeliji. Na brzinu je zbacila odeću sa sebe i čežnjivo krenula prema njemu.

Upravo kada su se spremali da jedno drugom padnu u zagrljaj napolju na glavnoj ulici je odjeknuo prvi hitac. To kao da je za Šejna bio znak da zaboravi na dato obećanje. Skočio je kao gromom ošinit sa zatvorskog ležaja i pored zabezegnute Rasti izjurio napolje kroz otvorena vrata ćelije.

— Šejne! Pa obećao si mi da...

— Vратићу се! — procedio je on dok je dugim koracima grabio prema šerifovoj kancelariji.

Prodoran pisak lokomotive je remetio inače izuzetno tihu noć. A onda su se ponovo začula dva uzastopna revolverska hica nakon čega je neko bolno jauknuo.

Našavši se u šerifovoj kancelariji, Šejn je odmah pogledao na ormarić sa puškama koji je stajao pored ulaznih vrata. Srećom po njega oružje nije kao obično bilo obezbeđeno debelim metalnih lancem. Munjevitim pokretom je ščepao sačmaricu, na brzinu je otvorio i proverio da li je napunjena. Kada je ugledao odsjaj mesinganih čaura i u jednoj i u drugoj cevi ponovo ih je sklopio i užurbanim korakom izjurio napolje na ulicu.

Glavnom ulicom je odjekivao topot konjskih kopita. Šejn je kroz tamu ugledao snažnog tamnokosog muškarca u sedlu šarenog ponija koji je u levoj ruci držao uzde još jednog konja.

Svog vlastitog je usmeravao pritiscima kolena pošto je u drugoj ruci držao visoko podignutu „vinčesterku”.

Pri slabom svetlu koje je dopiralo iz glavne gradske prodavnice Šejn je primetio da se radilo o nekom Indijancu.

Desno od njega ponovo odjeknuše pucnji. Samo koji trenutak kasnije na ulici se na jedva desetak jardi od Šejna pojavio čovek koji je teturajući se potrčao prema šerifovoj kancelariji.

Indijanac je u tom trenutku podigao cev svoje „vinčesterke” sa očiglednom namerom da dokrajči ovog jadnika. Šejn je već hteo da ga metkom iz sačmarice u tome spreči no onda je iza čoveka koji se teturao primetio još jednog revolveraša koji je odmah počeo da puca.

Promašivši svoj cilj metak iz njegovog revolvera je završio u dovratku, pored Šejnove glave.

— Lezi dole! — dreknuo je Šejn.

Nepoznati ga instinktivno posluša. Čim se ovaj bacio u stranu Šejn je ispalio tovar sačme u pravcu odakle je revolveraš maločas zapucao.

Razdaljina koja ih je delila onemogućavala je da sačma smrtno rani nepoznatog napadača, ali ga je zato na trenutak oborila sa nogu. Šejn je još video kako se revolveraš ubrzo ponovo pridigao okrenuvši molećivo glavu prema Indijancu.

A onda je Indijanac ponovo podigao svoju „vinčesterku” i ispalio još jedan hitac. Taj metak na Šejnovo iznenađenje nije bio namenjen njemu već revolverašu koji se na kolenima nalazio na drugom kraju ulice.

Kada je pošao nekoliko koraka prema čoveku kojem je maločas rekao da se baci u stranu Šejn je video da se radilo o mašinovođi Semu Hauardu.

U daljini je odjekivao topot kopita Indijančevog konja koji je u divljem galopu jurio prema izlazu iz grada.

— On... on je hteo da me ubije! — prostenjao je Hauard zagledavši se u beživotno telo revolveraša na drugoj strani ulice.

Ostavljajući Hauarda da se malo pribere Šejn je prišao revolverašu i okrenuo ga na leđa. Komadi olova iz njegove sačmarice su mu na nekoliko mesta pocepali košulju no nijedna od olovnih kuglica nije bila smrtonosna već je to bio metak iz Indijančeve „vinčesterke” koji ga je pogodio ravno u srce.

Ulica se odjednom ispunila masom znatiželjnog sveta. Nekolicina njih su sa uperenim revolverima jurnuli prema Šejnu koji je za svaki slučaj praznu sačmaricu oslonio o zid obližnje kuće.

— Ta protuva je ubila Majka Dejvisona — dobacio je Hauard Šejnu.

— A da li ga možda poznaješ. Hauarde? — upitao je Šejn tihim glasom.

Hauard je najpre lagano odmahnuo glavom da bi se koji trenutak kasnije naprosto stresao kada je bliže pogledao mrtvog revolveraša.

Primitivši njegovu reakciju Šejn ga je ščepao za ramena i tiho procedio:

— A sada me dobro saslušaj, Hauarde. Nas dvojica ćemo sutra o svemu porazgovarati a dotle nemoj nikome govoriti o svojim sumnjama. I još nešto: od mene ne moraš zaista da strahuješ pošto sam govorio istinu kada sam rekao da sam u Alamocitasu ubio Liano Kida i da sam sada na tragu njegove bande.

Svestan da mu je Šejn u stvari spasao život Hauard je nakon kraćeg premišljanja klimnuo glavom.

A onda su se obojica našli opkoljeni masom sveta koji je privukla pucnjava.

— Hej, pa ovaj je pobjegao iz zatvora! — uzviknuo je neko od prisutnih.

— Hajde ljudi, smirite se! Pa njemu moram da zahvalim što sam još uvek živ — rekao je Hauard postavivši se zaštitnički ispred Šejna.

U tom trenutku se odnekud ponovo začuo topot kopita nakon čega se mnoštvo jahača pojavilo na glavnoj ulici. Predvodio ih je čovek na čijoj se košulji i u tami presijavala sjajna metalna zvezda. Desno od njega je jahao Klark Murhed koji bi sudeći po izrazu njegovog neformastog lica u tim trenucima najradije napunio Šejna olovom.

Kada se grupa konjanika napokon zaustavila Murhed je otvorio usta da nešto kaže no u tome ga je sprečila Rasti Avalon koja se pojavila na vratima šerifove kancelarije. Svi prisutni su odmah mogli da primete da je bila veoma oskudno odevena te im je svima bilo jasno šta se u zatvoru u stvari događalo.

— Hajde, Rasti, vrati se u moju kancelariju i upali svetlo — promrmljao je šerif mrzovoljnim glasom da bi se odmah zatim obratio Šejnu: — To isto važi i za vas, mister!

— Zaista sam srećna što si ostao čitav, Šejne — prošaputala je Rasti dok je Šejn prolazio pored nje.

— A ja bih pak voleo da nas konačno više ne prekidaju — promrmljao je on razvukavši usta u širok osmeh.

XV

Džeјms Lajon je bio šerif čitavog okruga Oldham Kaunti. Gradić Takosa je bio jedan od retkih koji je do jučerašnjeg dana ostao pošteđen napada bande Liano Kida. Lajon se mnogo puta u sebi molio da tako i ostane no ispostavilo se ipak da su sve te njegove molitve bile uzaludne.

Ne samo što se Liano Kid pojavio u njegovom okrugu već je i njegov grad učinio nesigurnim.

Napad koji je prethodnog dana izvršen na voz u stanici Midlvoter je odneo ukupno pet ljudskih života. Osim one trojice koji su se nalazili u teretnom vagonu glavom su platili još i ložać lokomotive i jedan od putnika.

Sem Hauard je još u toku noći izjavio da je u mrtvom revožverašu prepoznao bandita koji je ubio njegovog ložača Gila Atkinsa. Iako je poginuli prethodnog dana nosio gustu crnu

bradu Hauard je ipak uspeo da ga prepozna po njegovim sitnim zlokočnim očima kao i na osnovu „Vitnivil—Voker-kolta“ koji nije često korišćen.

Što se pak Šejna ticalo njemu bi kud i kamo bilo draže da je Hauard tu informaciju ipak zadržao za sebe kao što su se uostalom i bili dogovorili. Sada kada je ovaj podatak svima u gradu bio poznat šerifu Lajonu nije preostajalo ništa drugo nego da sakupi poteru i da krene za Indijancem.

To je međutim bilo najgore moguće rešenje pošto će sigurno već upozorena banda sada nastojati da se što pre domogne Liano Estakada gde je do sada svaki put uspevala uspešno da zametne svaki trag.

U toku poslednjih nekoliko časova Šejn je intenzivno razmišljao o bandi Liano Kida došavši do zaključka da je zaista bilo neobično što su se banditi svaki put tako brižljivo maskirali. To je pak moglo samo da znači da su se inače kretali gradovima kao i sav ostali svet ili čak da su vodili život običnih građana.

Džejms Lajon je čutke saslušao Šejnovu priču. Pri tome je odavao utisak čoveka koji mu isto onako nije verovao kao ni Klark Murhed i njegovi ljudi. I njega je najviše od svega zbuñivalo to što Lipano—Apač nije ubio Šejna kada je za to već imao priliku.

A odgovor na to pitanje čak ni sam Šejn nije mogao da mu da.

Šejn je i ovom prilikom namerno propustio da pomene ime žene za koju je Bonito mislio da ga je unajmila.

Šejn je i dalje bio čvrsto uveren da je ubio pravog Liano Kida, jer u protivnom Bonitu, sigurno ne bi toliko stalo do toga da njegovo telo skloni na sigurno mesto.

Nakon obavljenog razgovora sa šerifom Šejn je sa čuđenjem konstatovao da ni on niti Klark Murhed nisu činili ništa da ga vrate nazad u ćeliju. Razloge za takvo njihovo neobično ponašanje Šejn je saznao kada mu je Džejms Lajon izneo da je Murhed upravo dobio potvrđan odgovor iz Amarila da je čovek po imenu Šejn zaista radio za udruženje banaka Severnog Teksasa i da je imao zadatak da pokuša da eliminiše bandu Liano Kida.

Rasti Avalon je naprosto sijala od sreće kada je i do njenih ušiju dopro ovaj podatak.

— Hoćete li i vi sa nama? — upitao ga je šerif Lajon koji se upravo spremao da sa još nekolicinom ljudi krene u poteru za odbeglim Indijancem.

Šejn odmahnu glavom pošto je bio svestan da će i ova potera biti uzaludna. Jeste da je smatrao sebe izuzetno dobrim čitačem tragova no i u dotadašnjim poterama je sigurno bilo ništa manje dobrih ljudi pa ipak su svaki put negde u Liano Estakadu gubili tragove Kidove bande.

Poželevši šerifu i Klarku Murhedu na rastanku sreću Šejn je u društvu Rasti Avalon pošao do „Western Kros“ saluna.

Ne obazirući se na pogiede mnogobrojnih gostiju Rasti je odmah povela Šejna gore u svoju sobu. Na brzinu su se svakli

rešeni da konačno nikome ne dozvole da ih uznemirava. Ispostavilo se međutim da su tu napravili račun bez krčmara. U trenutku kada su se prepušteni svojoj strastvenoj igri oboje približavali vrhuncu na vratima se odjednom začulo glasno kucanje.

— Ne, ne opet! — prostenjala je Rasti prekinuvši na trenutak svoje ritmičke pokrete.

Kucanje je međutim postajalo sve glasnije i upornije.

— Hajde nosite se do đavola! — uzviknula je ona očajnički.

— Ja sam, Rasti. Sem Hauard. Reci Šejnu da moram sa njim da razgovaram.

Rasti Avalon se razočarano spustila na Šejna i tiho promrm-ljala: — Zaista bih mogla da ga ubijem.

— Samo trenutak, Hauarde! — uzviknuo je Šejn. — Idi u sobu broj tri a ja ću ti se odmah pridružiti.

Odmah zatim su se napolju na hodniku začuli koraci koji su se lagano udaljili.

— Zašto si stala, Rasti? — upitao je Šejn pomilovavši nje-nu oblu stražnjicu.

Tako nešto njoj nije trebalo dva puta govoriti tako da su oboje ubrzo bili tamo gde ih je Hauard maločas prekinuo.

Kada su dole u salunu kristalni lusteri počeli lagano da se njišu a odmah zatim i tiho da zveckaju svi prisutni se značajno pogledaše.

XVI

Prošlo je nešto više od pola sata pre nego što se i Šejn pojavio u sobi broj tri. Hauard je bio van sebe od besa što ga je Šejn ostavio toliko dugo da čeka. Raspoloženje mu se međutim naglo promenilo čim je u njegovim rukama ugledao bocu skupoc-enog viskija.

— Kako tvoja ruka, Hauarde? — upitao ga je Šejn nakon što im je obojici natočio čaše do vrha.

— Ništa strašno — odvratio je mašinovođa halapljivo iska-pivši čašu do dna. — Metak je prošao kroz mišicu, ali nije ošte-tio kost tako da ću uskoro moći da se vratim na posao. Ali je Majd Devison daleko gore prošao.

Šejn klimnu glavom. I njemu je kao i svima u gradu bilo poznato da je revolveraš ispalio Dejvisonu tri hica u glavu pre nego što je i sam poginuo od Indijančeve puške.

— Dakle, šta te muči, Hauarde?

— Iskreno rečeno ne znam da li je bilo ispravno što sam ono prećutao šerifu i mister Murhedu — promrm-ljao je on.

— Ali kako? Pa rekao si im da si ga prepoznao kao jednog od onih što su vas napali.

— Da, ali to nije bilo sve. Dejvison mi je naime još u stani-ci Midlvoter rekao da mu se bradonja učinio nekako poznatim odnosno da ga je negde već video. Nakon toga je čitavog dana razmišljao odakle ga zna da bi se konačno setio u trenutku kada smo sedeli preko u „Red Bufalo” salunu. Nameravali smo da obavestimo šerifa i mister Murheda čim stignu sa stanice Midl-voter no onda se pojavio onaj nitkov i ubio Dejvisona.

— I odakle ga je Dejvison znao? — upitao je Šejn nestrpljivo.

— Video ga je jednom prilikom zajedno sa misis Čening u Dalhartu.

— Ko je misis Čening?

— Žena Big Rok Čeninga. Pa zar još nikada nisi čuo za Tekslajn ranč?

Šejn klimnu potvrdno glavom. I njemu je bilo poznato da je u godinama nakon Građanskog rata mnoštvo svakojakih protuva koji bi inače najverovatnije završili na vešalima našlo utočište na Tekslajn ranču. Za Big Rok Čeninga je to pak bio jedini način da dođe do ljudi koji bi bili spremni da žive i rade u bespuću Liano Estakada. Kasnije su se stvari međutim očigledno donekle promenile pošto poslednjih desetak godina nije bilo nikakvih pritužbi na račun ljudi sa Tekslajn ranča.

— Njegovo ime je Henk Mek Gilveri — dodao je Hauard nakon što mu je Šejn natio još jedno piće.

— Hvala ti, Hauarde — rekao je Šejn. — I budi siguran da od mene neće niko saznati za ovo što si mi sada rekao.

— Ti si mi spasao život, Šejne — promrmljao je na to mašinovođa. — Jedino to je razlog što sam pristao na tvoj predlog i što šerifu ništa o ovome nisam rekao. Pitam se međutim i dalje zašto si lagao ljude kada si im rekao da si u Alamocitasu ubio Liano Kida.

— Grešiš, Hauarde. Sve ono što sam rekao je živa istina — odvratio je Šejn mirnim glasom.

— Ali kako sam ga ja onda video? I ne samo to već je i konj na kom je tada jahao isti onaj koji sada stoji ispred „Vestern Krosa”

— I tu grešiš, Hauarde — procedio je Šejn. — Jer, u trenutku kada je došlo do napada na voz ja sam se nalazio kod Kanadian rivera, barem trideset milja udaljen od Takose. I to u sedlu upravo onog Overo-ponija kog si sada spomenuo. Da budem iskren i meni mnoge stvari nisu jasne, ali se zato nadam da ću uskoro uspeti da pronađem odgovor na sva pitanja koja me trenutno muče. Za sada znam samo jedno: pošto su i moja i tvoja priča nesumnjivo tačne to može jedino da znači da postoje dva Liano Kida i dva istovetna Overo-ponija.

— I šta sada nameravaš da učiniš, Šejne? — upitao je Hauard znatiželjno.

— Odjahaću najpre do Tekslajn ranča. Hauarde. Možda ću tamo naći na neki trag koji će me odvesti do bande.

Nakon što je kratko klimnuo glavom Hauard je iskapio još jednu čašu viskija i krenuo prema vratima.

— Pa neka ti bude sa srećom, Šejne — dodao je on dok su se na vratima rukovali.

Kada je ostao sam Šejn se na brzinu svukao i legao u krevet sa namerom da odspava nekoliko sati kako bi bio spreman za napore koji su mu predstojali.

Zatvorivši oči u mislima je ponovo odlutao do Alamocitasa i do plavokosog momka koji je pao smrtno pogođen metkom iz njegovog revolvera. Nešto mu je govorilo da je taj mo-

mak bio pravi Liano Kid tako da je onaj drugi kog su videli prilikom prepada u stanici Midlvoter mogao da bude jedino njegov dvojnik.

Pitanje je međutim bilo zbog čega su to izveli i koga su time hteli da zavaraju.

A onda se ponovo setio imena Lorete Kob koja bi najverovatnije mogla da mu pruži odgovor na sva ova pitanja.

Lipano-Apač ne samo što ju je nazvao droljom već je u prvi mah mislio da je ona poslala Šejna sa zadatkom da ubije Kida.

Ko je dakle mogla da bude ta zagonetna Loreta Kob?

Šejn je znao da će se naći blizu rešenja svih problema ukoliko uspe da pronađe odgovor na to pitanje.

XVII

Osvanuo je i drugi dan otkako je odjahao iz Takose. Bio je od glave do pete prekriven žućkastom prašinom koja se neprekidno taložila tokom njegovog putovanja na sever gde se nalazio Tekslajn ranč. Konj na kom je jahao i kojeg je u Takosi u tamošnjoj štali trampio za Overo-ponija nije ništa bolje izgledao.

Rasti Avalon je na rastanku svim silama nastojala da ga zadrži u Takosi govoreći da bi svakako bilo bolje da sačeka povratak šerifa Lajona i Klarka Murheda. Pri tome je naravno više mislila na sebe, odnosno na činjenicu da bi bilo dobro da ima nekoga pored sebe kada se zajedno sa poterom bude vratio i Spiro Heteli.

Šejna međutim nije mogao da pokoleba ni njen molećiv pogled pošto je goreo od želje da napokon pronađe odgovor na sva ona pitanja koja su ga mučila.

Pre polaska iz Takose Šejn je konačno uspeo da se okupa a i da ode do Doka Eskina Karpa koji je malo poblize pogledao sve one silne rane koje je poslednjih nekoliko dana zadobio. Rana od metka iz Kidovog revolvra je bila u blagom zapaljenju i ona je bila ta koja ga je najviše brinula. Dok Karp ga je međutim umirio rečima da to nije ništa strašno i da slobodno može da krene na put.

Na svom putu prema ranču Big Rok Čeninga, Šejn je prošao pored stanice Midlvoter gde je porazgovarao sa starim Ovenom Merilom i njegovim sinom Benom. Najviše ga je naravno zanimalo opis plavokosog momka kao i žene koja se nalazila u njegovom društvu.

Pošto su bili maskirani, ni Oven ni Ben Meril nisu mogli da mu opišu njihove likove ali su mu zato izneli mnoštvo drugih zanimljivih detalja. Tako je između ostalog saznao da su i plavokosi momak i žena bili iste visine. Liano Kid, odnosno momak za kog su Merilovi mislili da je Liano Kid nije bio naročito visok. Gusta plava kosa mu je padala na ramena dok su njegove ledene oči zračile nekom čudnom gotovo neprirodno plavom bojom.

Prema opisu Ovena Merila žena je bila vitka i imala je poprilično bujne grudi koje su naprosto odušarale od njene inače krinke građe. Usledio je zatim detaljan opis odeće koju su njih dvoje imali na sebi no to su bili podaci koji nisu mogli mnogo da mu pomognu pošto je bio uveren da su sigurno već uveliko bili potpuno drugačije obučen..

Beni Merilu se urezalo u sećanje da je žena imala prilično dubok i grub glas i da je nosila mali niklovani revolver u futroli pod miškom te da joj je hod u mnogome ličio na gipko kretanje pianinske pume.

Svi ovi podaci su za Šejna bili izuzetno dragoceni tako da ni na trenutak nije zažalio što je pošao donekle zaobilaznim putem i što je utrosio nešto više vremena.

Kada je prvi put zanoćio nalazio se već duboko u Liano Estakadu. Bilo mu je potpuno nepojmljivo da je ovde u ovom bespuću neko mogao da dođe na ideju da gaji stoku kada je jednom jedinom govečetu bilo potrebno barem pet kvadratnih milja prostora da bi za sebe našlo dovoljno hrane.

Međutim, Tekslajn ranč je zahvatao ogroman prostor. Kada je zašao na posed Big Rok Čeninga Šejn je u nekoliko navrata nailazio na manja krda dugoroge stoke koja je bila još mršavija od one koju je sretao na jugu u Brasadi.

Niko u Takosi nije znao tačan položaj ranča tako da je Šejn jahao nasumice u pravcu severozapada u nadi da će nekako uspeti da nabasa na ranč.

Prošao je skoro već i drugi dan kada je u daljini pred sobom napokon ugledao konture zgrada Tekslajn ranča. Trebalo je međutim da prođu još gotovo dva časa pre nego što je prošao kroz kapiju ranča ukrašenu dugim rogovima.

Ispred jednog od pomoćnih objekata ugledao je desetak dokonih kaubojša što je bilo prilično neuobičajeno pošto radni dan još uvek nije bio završen. A na ogromnom ranču poput ovog je sigurno i nakon prvog sumraka preostajalo još mnogo toga da se uradi.

Kada je Šejn usmerio konja prema glavnoj zgradi nekolicina njih su se podigli sa zemlje i pošli mu u susret. Bili su to sve momci surovog izgleda na koje je Šejn krajičkom oka motrio. Sudeći po ovima, možda se i nije mnogo toga promenilo poslednjih godina tako da je Tekslajn ranč i dalje bio neka vrsta utočišta za sve one koji su se skrivali pred licem pravde, pomisli Šejn.

U tom trenutku se na verandi ispred kuće pojavio momak grubih crta lica. Njegovo ionako ne baš lepo lice bilo je unakaženo ogromnim tamnocrvenim ožiljkom koji se protezao od levog oka pa sve do ispod brade. Prekrštenih ruku na grudima momak je sačekao dok Šejn nije zaustavio svog konja pred glavnom zgradom.

Krajičkom oka Šejn je primetio da su preostali kauboji počeli da čine polukrug oko njega. Šejn više nije mogao da se otme utisku da je kročio u pravu vučiju jazbinu.

— Zovem se Šejn — promrmljao je on dodirnuvši u znak

pozdrava obod svog ogromnog sombrera. — Zaista sam srećan što sam na putu za Nju Meksiko uspeo da naidem na ljudske prilike. Nego recite, mogu li da napojim konja i da noć provedem ovde kod vas?

Tamne oči plećatog momka na verandi počеше podozrivo da svetlucaju.

Ovaj ovde je suviše mlad da bi bio Big Rok Čening, pomisli Šejn.

— Kako li si samo pronašao put dovede? — upitao ga je tamnokosi revolveraš.

— Pa krenuo sam jednostavno iz Dalharta na zapad — odvratio je Šejn nacerivši se poput najveće naivčine. — A mogu vam reci da sam čuo mnogo toga lepog o Tekslajn ranču.

Plećati momak ga je međutim samo besno ošinuo pogledom.

— Mi ovde baš ne ludujemo za nenajavljenim posetama, mister — prosiktao je ovaj. — I zato napoji konja i produži dalje. Na nekoliko milja odavde ćeš naići na malu napuštenu kolibu gde ćeš moći da prenočiš.

U tom trenutku se iza revolveraša pojavio još neko na verandi.

Šejnu je naprosto zastao dah kada je ugledao ženu koja se pridružila tamnokosom plećatom momku.

Denovala je nekako krhko, ali je zato njena bela svilena bluza bila ispunjena gotovo nesrazmerno velikim grudima. Struk i kukovi su joj bili dosta uski što su tamne pantalone koje je imala na sebi samo još više naglašavale.

Ugledavši nepoznatog muškarca pred sobom njeno prelepo lice se razvuklo u vragolast osmeh otkrivajući pri tome blistavo bele zube.

— Čovek izgleda kao da je u poslednje vreme dosta toga prošao, Mič — rekla je ona svojim dubokim prodornim glasom. — Mislím da ne bi trebalo da ga najurimo odavde. A osim toga se zaista retko dešava da neko zaluta ovamo do nas. Možda bi on mogao i da nam ispriča nešto od onoga što se u svetu događa.

Mič je odavao utisak čoveka kome se ni najmanje nije dopadalo što je tamnokosa lepotica nastojala da zadrži neznanca na ranču. No na kraju je ipak samo klimnuo glavom i rekao: — Dakle, čuo si damu, Šejne. Hajde silazi sa te rage.

— Naredi da pripreme kupatilo za njega, Mič. A kasnije može i da večera sa nama.

— U redu, misis Čening — promrmljao je plećati revolveraš.

Nakon što je žena ponovo nestala u kući Mič je nekoliko ljudi kauboja naredio da pripreme sve za Šejna a i da se usput pobrinu za njegovog konja. Nakon toga je sišao sa verande pokazujući prstom prema štali.

— Tamo se kupamo, Šejne. Nadam se da ti neće smetati ako te pri tome bude posmatralo nekoliko konja.

— Na najmanje, Mič — odvratio je Šejn glasno se nacerivši.

— Za tebe sam još uvek Ransom, Šejne — odgovorio je revolveraš ledenim glasom. — I još nešto: da sam se ja pitao ti već oдавно ne bi bio više ovde. Takvi kao ti čoveku znaju da stvaraju jedino neprilike i ništa drugo.

Sve zavisi od toga na kojoj se strani dotični nalazi, pomišli Šejn zadržavši tu svoju opasku za sebe.

U štali je lično skinuo sedlo sa konja nakon čega je počeo brižljivo da čisti svoje oružje od nakupljene prašine. Za to vreme su trojica kaubojja dovlačili kofe sa vrelom vodom sipajući je u ogromnu drvenu bačvu.

Nepunih četvrt sata kasnije Šejn je sedeo u mirišljivoj kupki ispirajući pažljivo ranu na grudima koja je i pored debelog zavoja bila prekrivena slojem žućkaste prašine. A nakon što izade iz vode nameravao je da ranu ponovo namaže mašću koju je dobio od Doka Karpa.

I pored užitka koji mu je tako iznenadno omogućen Šejn je u sebi osećao neku čudnu nelagodnost. Znao je naime da će morati da bude strahovito obazriv, naročito zato što je Mič Ransom bio sve drugo samo ne bezopasan.

Pitao se gde li je samo Big Rok Čening. Možda će uspeti i njega da upozna kasnije za večerom.

Mišli mu zatim odlutaše do šerifa Džejmsa Lajona i Klar-ka Murheda. Bio je siguran da su se njih dvojica zajedno sa poterom već uveliko nalazili na putu nazad za Takosu pošto je teško mogao da zamisli da je Indijanac koji je ubio Henka Mek Gilverija za sobom ostavio bilo kakve tragove.

XVIII

Suvonjavo lice Džejmsa Lajona je bilo prekriveno debelim slojem slepljene prašine. Već duže vreme je netremice posmatrao tragove u žućkastom pesku pred sobom ne znajući međutim kako da ih protumači.

Bilo je ovo već drugi dan kako su pratili Indijančeve tragove.

Na nekoliko sati jahanja od Takose učinilo im se da će i ova potera završiti isto onako bezuspešno kao i mnoge do tada pošto su se odjednom izgubili tragovi konja sa kojima je Indijanac pbegao iz grada.

Svima je tada bilo jasno da je Indijanac najverovatnije zagazio u korito Kanadian rivera i da će biti gotovo nemoguće da se njegovi tragovi ponovo pronađu.

Klark Murhed je odmah hteo da se vrati nazad u Takosu no Džejms Lajon se nije tako lako predavao. Podelio je poteru na dve grupe i počeo detaljno da pretražuje obe obale Kanadian rivera.

Bilo je gotovo već počelo da se smrkava kada je Gordon Li na severnoj obali naišao na otiske konjskih kopita. Ubrzo se međutim ispostavilo da je u pitanju bila samo jedna živo-

tinia. Klark Murhed je bio čvrsto uveren da se nije radilo o Indijančevim tragovima no i pored toga su krenuli za njima sve do duboko u noc. Kada su na pogodnom mestu podigli logor došlo je do žestoke prepirke između Murheda i šerifa Lajona.

Murhed je naime i dalje stajao na stanovištu da bi najpametnije bilo da se vrate, ali šerif je preostale ljude iz potere držao čvrsto u šaci tako da je na kraju i Klark Murhed odustao od svoje namere naročito zato što je Lajon od njega tražio da im ostavi svoje rezerve vode ukoliko namerava da se vrati.

Samo dva sata nakon što su sledećeg jutra produžili dalje naišli su na mesto gde je barem petnaestak ljudi provelo prethodnu noc. To kao da je bio znak da se i u Murhedu ponovo probudi instinkt lovca. Po njegovom mišljenju mogio je da se radi jedino o bandi Liano Kida koja je tu podigla logor na putu do svog skrovišta.

Spiro Heteli se međutim glasno pitao da se možda nije radilo o najobičnijoj nameštaljki pošto je sve, odjednom teklo i suviše jednostavno. Na to pitanje ni Džejms Lajon niti Klark Murhed naravno nisu mogli da mu odgovore. No to im je u tim trenucima i bilo potpuno svejedno. Krenuli su puni elana dalje za jasno uočljivim tragovima sve dok nisu naišli na kamenito tlo na kom su tragovi odjednom nestali kao da su jačač naprosto isparili u vazduhu.

I ovoga puta su se podelili u nekoliko manjih grupica no i pored svih nastojanja nisu uspeali bilo šta da pronađu.

Kada su se ponovo okupili Klark Murhed je odjednom postao najuporniji da se nastavi sa poterom. Predlagao je da produže dalje istim pravcem kojim su se i do tada kretali i da pokušaju jednostavno da se oslone na sreću da će ipak uspeti da pronađu Kidovo skrovište.

Ovoga puta je šerif Lajon bio taj koji je popustio. Nakon kraćeg dvoumljenja doneo je odluku da do prvog sumraka nastave dalje u pravcu zapada a da se zatim vrate ako do tada ne nađu na bilo kakav trag.

Moral ljudi iz potere je svakom prevaljenom miljom sve više opadao. Sunce koje je nemilosrdno pržilo samo je još više povećavalo njihovo nerazpoloženje. Den Aver, vlasnik prodavnice oružja je proklinjao samog sebe što je uopšte pristao da pođe sa potercem, dok su Gordon Li, pomoćnik u glavnoj gradskoj trgovini kao i Spiro Heteli odavali utisak ljudi kojima sunce i prašina gotovo da i nisu smetali. Hetelija su u tom trenutku morale sasvim druge brige. Naime još uvek nije mogao da se pomiri sa činjenicom da je postojao neko ko je bio brži na oružju od njega.

A onda je iznenada kauboj Džef Tarner ugledao tragove konjskog kopita na ulazu u kaktusima obrasli stenoviti procjep.

Šerif Lajon je odmah sjahao i pobliže pogledao trag za koji je bio potpuno siguran da se radilo o istom onom koji

ih je već jednom doveo na trag Kidove bande. Vreli vetar koji je neprekidno duvao iz pravca juga još nije uspeo da ih zamećne što je pak moglo samo da znači da tragovi nisu bili stariji od dva do tri časa.

— Sam davo zna šta sada ovo treba da znači — promrm-ljao je Džejms Lajon ugledavši znatiželjne poglede ljudi iz potere. — No meni se ipak čini da postoji neko ko nas neprekidno posmatra i ko svojim tragovima nastoji da nas odvuče što dublje u Liano Estakado. Pitanje je jedino šta time hoće da postigne

— Meni se sve čini da hoće da nas namame u klopku — procedio je Den Averl.

— Gluposti! — umesao se Spiro Heteli. — Da je Liano Kid hteo da nas navuče na tanak led tada je to već odavno mogao da učini.

— Dobro a ko je onda taj koji nas neprekidno navodi na Kidov trag, pametnjakoviću? — prosiktao je Averl razdražljivo.

— A ko uopšte kaže da se radi o tragovima Kidove bande? — odvratio je mirno Heteli.

Svi se odjednom baspomoćno zagledaše svesni da ova Hetelijeva sumnja i nije bila bez osnova.

— Mislim da će najbolje biti da ovde prenoćimo i da sutra krenemo dalje — prekinuo je šerif Lajon nastali tajac. — Pravo da vam kažem ni sam ne znam kako sve ovo da protumačim. No bilo kako bilo mislim da moramo da iskoristimo svaku priliku koja nam se pruža. Ako ništa drugo a ono zbog one petorice jadnika koje je banda hladnokrvno ubila a i zbog Majka Dejvisona.

Ljudi iz potere počеше lagano da silaze iz sedla i da se pripremaju za još jednu noć pod vedrim nebom. Nijednog od njih nije baš oduševljavala pomisao da će još nekoliko dana morati da provedu u pustinji no nisu jednostavno imali drugog izbora pošto šerif Lajon sigurno ne bi nikome dozvolio da se sada vрати.

XIX

Večerali su utroje. Šejn jedva da je prozborio koju reč isto kao i Mič Ransom. Jedino je misis Čening iznela neke od problema sa kojima je bila suočena ovde na Tekslajn ranču. Nakon toga je i ona začutala ne odajući baš utisak osobe kojoj je bilo stalo do toga da od Šejna sazna šta se van granice njenog ranča dešavalo.

Šejnu je u ušima neprekidno odzvanjao njen dubok glas. Misli mu ponovo odlutaše do Bena Merila i njegovog opisa žene koja je bila u društvu Liano Kida. Ne samo što je i ona navodno imala dubok glas već je i sve ostalo u potpunosti odgovaralo liku žene koja je sada sedela pored njega za stolom. Visina, krhka figura, bujne grudi...

Pri pomisli da se nalazio možda u dobro čuvanom skro-

vištu Kidove bande Šejn je osetio kako mu se ledi krv u žilama. Tu pomisao je međutim vrlo brzo ponovo odbacio svestan da su i Teksaški rendžeri a i šerif okruga Hartli Kaunti navraćali ovamo dok su tragali za Kidovom bandom.

Pitao se međutim i dalje šta je sa Big Rok Čeningom.

— Sudeći po tragovima na vašem licu vi kao da ste negde zapali u gadnu gužvu — promrmrljala je ona nakon završene večere.

Šejn samo slegnu ramenima.

— To je zbog toga što u Dalhartu ima mnogo momaka koji ne znaju na koji način da utroše višak svoje snage.

— A da nije neki od tih momaka na grudima možda nosio metalnu zvezdu? — upitala je ona kroz smeh.

Umesto odgovora Šejn se samo značajno nasmešio nakon čega je sa uživanjem strpao i poslednji zalogaj u usta.

U tom trenutku se u razgovor umešao i Mič Ransom koji je do tada krajičkom oka neprekidno podozrivo promatrao Šejna.

— Ako me pamćenje ne vara onda si rekao da si mnogo toga čuo o Tekslajm ranču. Interesovalo bi me gde i od koga?

— Negde na indijanskoj teritoriji — odvratio je Šejn slegnuvši ramenima. — Neki starac koga sam 'tom prilikom sreo savetovao mi je da bi za mene najbolje bilo da za Nju Meksiko krenem istim onim putem koji vodi i do Tekslajm ranča. Usput mi je rekao da ima prijatelja koji radi ovde na ranču.

Ransom i misis Čening se kratko pogledaše nakon čega ga je ona upitala kako se taj starčev prijatelj zove.

— Henk Mek Gilveri.

Njene tamne oči se na trenutak začudeno skupiše no Šejn se pretvarao kao da ništa nije primećivao. Na trenutak je za stolom nastala mukla tišina da bi na kraju Šejn još dodao: — Starac mi međutim nije ništa rekao o tome da je Big Rok Čening mrtav.

— A ko vam kaže da je mrtav? — prosiktala je ona ljutito.

Nakon što ju je bukvalno prostrelio pogledom Šejn je mirno odgovorio:

— Niko, misis Čening. No pošto ga nisam video... Ali izvinite ako sam iz te činjenice izvukao neke pogrešne zaključke.

Ona lagano klimnu glavom. Iz njenih očiju je međutim i dalje sevala vatra preteći da se pretvori u nekontrolisanu eksploziju.

— U redu je, mister Šejne. No kada smo već kod toga reći ću vam da je Big Rok teško bolestan i da jedino zbog toga trenutno nije sa nama. No nadam se da vam je večera ipak prijala.

Ovom poslednjom rečenicom ona mu je nedvosmisleno

stavila do znanja da je večeri i časkanju došao kraj i da bi volela da je ostavi samu sa Mičom Ransomom.

U trenutku dok je Šejn ustajao od stola u pozadini su se iznenada otvorila vrata koja su vodila u susednu prostoriju i u njima se pojavio muškarac koji se jedva držao na nogama. Bio je izuzetno visokog rasta no do te mere mršav da je svaki deo odeće naprosto visio na njemu.

Susnutih usana misis Čening je dala Ransomu glavom znak da ustane i da se pobrine za čoveka koji je svakog časa pretio da se sruši od iznurenosti.

— Lori — prošaputao je jedva čujnim glasom čovek koji je pre ličio na živi kostur nego na ljudsko biće.

U samo nekoliko koraka Ransom se našao pored njega i uhvativši ga za ruku poveo nazad u susednu sobu.

— Lori! — zavapio je on pokušavajući bezuspešno da se oslobodi stiska Ransomovih snažnih prstiju.

Kada su se vrata zatvorila za stareom i Mičom Ransomom misis Čening je pomalo bleđa u licu tiho promrmljala:

— Zaista mi je žao što ste morali da prisustvujete ovako nečemu. Ovo što se događa sa Big Rok Čeningom je stvarno više nego tužno. Ranije je bio snažan poput bikla, a sada... Dovodili smo već desetine najboljih specijalista, ali nijedan nije uspeo da dokuči koja ga to bolest iznutra nagrizi.

Šejn je imao neki čudan osećaj da ga je žena bestidno lagala.

Sudeći naime po staklastom pogledu Big Rok Čeninga bilo je sasvim jasno da je starac bio pod uticajem alkohola ili droga.

Nešto ovde na Tekslajn ranču nije u redu, pomisli Šejn rešen da se kasnije time pozabavi pa makar se i ispostavilo da misis Čening i Tekslajn ranč nemaju nikakve veze sa bandom Liano Kida.

— Mislim da bi najbolje bilo da pođem na spavanje — promrmljao je on klimnuvši kratko glavom u znak pozdrava. — Hvala vam još jednom na pozivu, misis Čening. A sada bih hteo i da se pozdravim sa vama pošto nameravam da sutra pre zore krenem dalje za Nju Meksiko.

— Pa neka vam je sa srećom, Šejne — rekla je rančero-va žena pružajući mu ruku u trenutku kada se na vratima ponovo pojavio Mič Ransom.

Napolju na verandi Šejn je čuo da su misis Čening i Mič Ransom odmah počeli o nečemu žučno da raspravljaju. Detalje njihovog razgovora Šejn međutim nije mogao da razazna naročito što je u svojoj neposrednoj blizini primetio nekolicinu momaka koji su ga podozrivo posmatrali.

— Zar ćeš ga stvarno pustiti da ode? — prosiktao je Mič Ransom čim su se vrata zatvorila za Šejnom.

— To neka bude moja briga, Mič. Obavesti Teksa da sutra ujutro bude za svaki slučaj spreman. Ali neka ništa ne preduzima bez mog izričitog naređenja. Jesmo li se razumeli, Mič?

Mič Ransom klimnu glavom.

— A sada da postavimo još jednu stvar na svoje mesto — dodala je ona ledenim glasom. — Ti si odgovoran za Big Roka, Mič. I ako se još jednom desi nešto slično kao maločas mogla bih da budem veoma neprijatna.

Preplašen ovakvom njenom reakcijom Mič Ransom je naprosto zanemeo.

— A sada idi! I ostavite Sejna na miru. Reci momcima da niko ne prilazi štali, jer bi Sejn mogao nešto da posumnja.

Kada je primetila da Ransom i dalje okleva ona ga je ljutito upitala:

— Šta je, šta čekaš?

— Henk je po svim računicama već odavno trebalo da se vrati — promrmiljao je on. — Možda bi on mogao da nam kaže ko je u stvari taj Sejn.

Uvidevši da je Lori Čening u mislima bila već negde drugde, Ransom se jednostavno okrenuo i izašao napolje.

XX

Sejn nije bio na najmanje iznenađen kada je primetio da ga neko prati. Bio je čvrsto uveren da je čovek na vrhu peskovitog brežuljka imao zadatak da ga u pogodnom trenutku jednom zauvek učutka.

Razloge zbog kojih su hteli da ga ubiju mogao je međutim samo da naslućuje. Prvo što mu je palo na pamet bilo je da je to zbog toga što je video Big Rok Čeninga u onako jadnom stanju.

Momak koji ga je pratio jahao je na sivkastom konju koji se jedva nešto malo razlikovao od žućkastog peska Liano Estakada Razdaljina koja ih je delila onemogućavala je Sejnu da razazna da li se radilo o Miču Ransomu.

Jahali su tako sve dok Sejn u jednom trenutku nije naišao na teren koji mu se učinio pogodnim za ostvarenje njegove zamisli. Konja je sklonio u malo peščano udubljenje da bi se zatim vratio nekih stotinak jardi sve do samog ruba proplanka obraslog pustinjskim kaktusima. Trag konja se gubio negde daleko na zapadnom horizontu tako da je čovek koji ga je pratio morao da poveruje da se Sejn i dalje nalazio na bezbednom odstojanju.

Rukama je na brzinu iskopao plitku rupu u peskovitom tlu. Smestio se odmah zatim u nju i počeo da se zatrpava peskom sve dok mu jedino još nisu virile ruke i glava. „Vincesterku” i „remington” je smestio nadohvat ruke u senku kaktusa tako da nije bilo bojazni da bi nepoznati jahač mogao eventualno da primeti odblesak metalne cevi na prepodnevnom suncu.

Sada kada je sve to obavio preostalo mu je jedino još da čeka. Pretpostavljao je naime da će proći barem još petnaestak minuta pre nego što nepoznati stigne do prvih kaktusa. **Revolveraš** koji ga je pratio je sve vreme dosta sporo.

jahao strahujući verovatno da bi u protivnom mogao da podigne velik oblak prašine za sobom i da na taj način upozori Sejna.

Krupne graške znoja su se Šejnu slivale niz lice usled vreline peska i sunca koje je već uveliko nemilosrdno pržilo sa neba, no on se nije usuđivao da ih izbriše svestan da bi i najmanji pokret mogao da uznemiri revolveraševog konja a samim tim bi i njegov plan bio osuđen na propast.

Pokazalo se da čovek koji ga je pratio nije bio Mič Ransom.

Na trenutak je izgledalo kao da čovek sa izrešetanim „stetsonom“ na glavi spava u sedlu no onda je Šejn video da je nepoznati u stvari oborene glave netremice pratio otiske kopita Šejnovog konja.

Udaljenost do jahača nije iznosila više od pedeset jardi kada je njegov konj iznenada podigao glavu i načuljio uši. To je za Sejna bio znak da još čvršće stegne dršku „remingtona“ i da kažiprstom blago dodirne njegov okidač.

Nepoznati je naravno odmah reagovao na upozorenje svog vernog pratioca. Blagim pritiskom kolena naterao je životinju da stane nakon čega se zagledao u istom onom pravcu u kom je i konj gledao.

Odjednom Šejnu postade jasno da je to životinja u stvari nanjušila njegovog konja.

— Hajde priđi samo još malo bliže — promrmljao je Šejn u sebi ugledavši kako je nepoznati izvukao svoju „vinčesterku“ i naizgled nemarno je prebacio preko kolena.

A onda se sve odigralo munjevitom brzinom. Najpre je revolveraš lagano skliznuo iz sedla da bi odmah zatim, nanjušivši na neki čudesan način prisustvo opasnosti, pognut iurnuo prema kaktusima. U trku je ispalio metak iz „vinčesterke“ koji je naprosto razneo kaktus iza kog je Šejn ležao. A onda je zagrmeo i „remington“ u Šejnovim rukama. Pogođen već prvim metkom nepoznati se okrenuo oko svoje ose nakon čega se kao klada sručio u prašinu.

Podižući ogroman oblak žućkaste prašine Šejn je skočio na noge i jurnuo prema njemu. Prst mu se i dalje nalazio na obaraču no nije bilo potrebe da još jednom upotrebi svoju pucaljku.

— Vede! — zavapio je nepoznati kada je Šejn stigao do njega i kada je vrhom čizme najpre odgurnuo njegovu „vinčesterku“ a odmah zatim i „kolt“ koji mu je pri padu ispao iz futrole. Između prstiju kojima je grčevito stezao ranu na stomaku krv se slivala u tankom mlazu stvorivši u roku od samo nekoliko sekundi poveću lokvu ispod njegovog tela.

— Zbor čega si me pratio? — upitao je Šejn.

— Loreta mi je naredila — odvratio je nepoznati isprekidanim glasom.

Začuvši ime osobe čiji je identitet krio odgovore na mnoga pitanja Šejn se naprosto stresao.

Loreta?

— Lori Čening? — promrlijao je Šejn kome je odjednom mnogo toga postalo jasno. — Ona je dakle Loreta Kob, zar ne?

— Ko si ti, hombre? — prošaputao je smrtno ranjeni revolveraš. — I otkud to da znaš Loretino devojačko prezime?

— Jesi li i ti bio među onima koji su izvršili napad na voz u stanici Midlvoter? Hajde govori gde su Liano Kid i ostali članovi bande?

— Loreta će te ubiti, Šejne — prostenjao je revolveraš koji je sve isprekidanije disao. — Ja... vode...

Bile su to poslednje reči koje je jedva čujnim glasom izgovorio Loretin plaćenik nakon čega mu je glava beživotno klonula u stranu.

Dok je proširivao rupu u kojoj je do maločas ležao da bi u njoj sahranio mrtvog revolveraša Šejn je nepdekidno razmišljao o onome što je od njega saznao.

Lori Čening i Loreta Kob su dakle bile jedna te ista osoba. Ona je bila ta za koju je Lipano-Apač mislio da je unajmila Šejna da ubije Liano Kida i koju su Oven i Ben Meril videli u njihovoj kolibi u stanici Midlvoter.

Pitanje je međutim bilo ko je bio plavokosi momak koji je tom prilikom bio sa njom?

Pošto je odgovor na to pitanje najpre mogla da mu pruži Lori Čening, Šejn je rešio da se zajedno sa revolveraševim konjem vrati natrag na Tekslajn ranč i da tamo pokuša da razreši misteriju do tada neuhvatljive bande Liano Kida.

XXI

Srećan što se u Takosi odlučio baš za njega, Šejn je blago potapšao svog konja po vratu. Jedva da bi koji drugi konj uspeo da prevali toliki broj milja u toku samo jednoga dana.

Misli mu ponovo odlutaše do kasnog prepodneva toga dana kada se ponovo vratio u blizinu Tekslajn ranča. Ispostavilo se tada da je stigao u pravom trenutku da vidi kako su Lori Čening, Mič Ransom i dvojica drugih jahača napustili ranč i kako su u paklenom tempu odjahali dole na jug.

Za sobom su podizali ogroman oblak prašine tako da Šejn nije imao većih poteškoća da ih prati na bezbednom rastojanju.

Teren je vremenom postajao sve kamenitiji tako da je Šejn morao da bude vraški oprezan da Lori Čening i ostali sa Tekslajn ranča ne primete da im je neko bio za petama.

Šejn nije imao predstavu gde se uopšte nalazi. Odjednom je pri pomisli da bi kojim slučajem mogao da izgubi njihove tragove i da se time nađe sam usred Liano Estakada u sebi osetio neku čudnu nelagodnost. Jeste da je sa sobom poneo i čuturicu sa vodom mrtvog revolveraša, no ipak je sumnjao da bi trenutne rezerve vode kojima je raspolagao bile dovoljne ukoliko bi se te njegove crne slutnje zaista i obistinile.

Cilj sa kojim su se Lori Čening i njeni pratoci uputili ovamo u ovu pustoš po njegovom mišljenju je moglo da bude jedino skrovište Kidove bande.

Sunce je već bilo skoro zašlo kada se Šejn našao u prostranoj ravnici u kojoj se sve videlo kao na dlanu. Od jahača na čijem je tragu bio nije međutim, bilo ni traga ni glasa. Na udaljenosti od nekih sedam-osam milja podizalo se duguljasto uzvišenje koje kao da je prekrivalo čitav južni horizont.

Šejn je bio svestan činjenice da bi na ovom terenu lako mogli da ga otkriju no ipak je poterao konja dalje na jug. Računao je naime sa tim da bi, ako ga do sada nisu otkrili, mogli da postanu toliko neoprezni pa da se uopšte ne osvrnu za sobom.

Nakon otprilike sat vremena jahanja stigao je do uzvišenja za koje se ispostavilo da je ipak bilo više nego što je on to u prvi mah pomislio. Pažljivo je motrio na tragove koji su se jasno očitavali na peskovitom tlu. Lori Čening i trojica njenih pratilaca su se očito smatrali do te mere bezbednim da se uopšte nisu trudili da ih zametnu.

Bio je već gotovo mrkli mrak kada je Šejn ipak odjednom izgubio njihove tragove.

Vrativši se stotinak jardi putem kojim je došao shvatio je da su se tragovi gubili ispod samog stenovitog uzvišenja. Sticao se utisak kao da su Lori Čening i ona trojica jednostavno propali u zemlju.

Svestan da u tami nema nikakvih izgleda da ponovo pro-nađe otiske kopita njihovih konja Šejn je rešio da ovde na ovom mestu zanoći. Hteo je već da sjaše i da napokon malo odmori konja kada je odjednom u nozdrvama osetio blago strujanje vazduha. Podigao se u sedlu i pogledao na sve četiri strane bez da je međutim, mogao bilo šta da primeti. Čudilo ga je jedino to što konj nije ništa primetio i što je i dalje mirno stajao pognute glave.

Kada se životinja pomerila nekoliko koraka ustranu ponovo je osetio ono isto strujanje vazduha. Ne oklevajući više ni časa Šejn je skliznuo iz sedla i sa „vinčesterkom” u rukama pošao prema stenovitom uzvišenju. Jasno je osećao strujanje svežeg vazduha koji kao da je dolazio ravno iz kamene litice. Pošto se gotovo više nije video ni prst pred okom, Šejn je rukama počeo pažljivo da opipava liticu. A onda je odjednom shvatio da se nalazi na ulazu u uski stenoviti procep iz kog je dopiralo strujanje vazduha.

Zaustavivši dah Šejn je stao kao ukopan. Pitao se da li je zaista moguće da su Lori Čening, Mič Ransom i ostala dvojica revolveraša zajedno sa svojim konjima nestali u ovom procepu?

Na trenutak je oklevao šta da uradi a onda se vratio nazad po konja. Bez ikakvog opiranja pastuv mu je dozvolio da ga povede u uski prolaz između kamenih litica. Topot kopi-

ta je tupo odjekivao po stenovitom tlu. Šejn se svaki čas zaustavljao i napregnuto osluškivao.

I dalje se međutim, ništa nije čulo.

Odjednom je osetio kako ga crv sumnje sve više nagrizala.

Ukoliko je ovo stvarno ulaz u skrovište Kidove bande zašto onda nisu nikoga postavili da stražari? Ili su možda bili sigurni da nikome neće poći za rukom da pronađe ulaz u kamenu liticu?

Odgovor na sva ova pitanja je ubrzo stigao. Već nakon stotinak jardi procep se iznenada proširio i Šejn je u daljini ugledao slab odsjaj svetlosti.

Sada više nije bilo nikakve sumnje da mu je pošlo za rukom da otkrije skrovište bande Liano Kida za kojim su Teksaški rendžeri i svi ostali čuvari zakona u bezbroj navrata bezuspešno tragali.

Na trenutak je razmišljao da li da se vrati po pojačanje iz Takose, no tu pomisao je vrlo brzo odbacio svestan da bi mu trebalo barem tri do četiri dana da se zajedno sa šerifom Lajonom i okupljenom poterom vrati ovamo.

Ne, ovakvu priliku zaista nije smeo da propusti.

Kada se zajedno sa konjem spustio u skrovitu dolinu našao se srećom ponovo na peskovitom tlu obraslom niskom travom tako da više nije bilo opasnosti da će ga čuti.

Sada je već jasno mogao da razazna da je svetlost dopirala kroz osvetljene prozore nekolicine drvenih koliba koje su se nalazile pored tamne vodene površine.

Šejnu ovo nije bio prvi put da se našao u Liano Estakadu no za ovaj podzemni izvor do sada još nikada nije bio čuo.

Krenuo je najpre duž kamene litice ne bi li pronašao pogodno mesto gde bi mogao da ostavi konja. I zaista već nakon nekoliko minuta je naišao na malo udubljenje obraslo kaktusima koji su mogli da sakriju konja od neželjenih pogleda.

Nakon što ga je napojio uz pomoć svog ogromnog sombrera Šejn je oprezno počeo da prilazi kolibama. Zaustavio se kada je naišao na prirodnu barijeru od obrušenog kamena koja mu je pružala odličan zaklon a i mogućnost da nesmetano posmatra šta se ispred kolibe dešava.

Tako je između ostalog otkrio da se pored jedne od koliba nalazio koral u kome je paslo dvadesetak konja.

Počeo je napregnuto da razmišlja šta bi sutra u cik zore mogao da učini pitajući se u jednom trenutku čak da li bi možda pametnije bilo da ipak neopažen napusti dolinu.

Iz daljih razmišljanja ga je trgnuo jedva čujan topot kopita. Ubrzo zatim ugledao je jahača koji se u laganom galopu približavao ulazu u dolinu gde je najverovatnije trebao da stražari.

To je moglo da znači da je Lori Čening ipak primetila da ih je neko pratio. Bilo kako bilo Šejn je znao da mu predstoji još jedna duga noć.

XXII

Upaljenih očiju od nesnosne prašine koja ih je već danima neprekidno zasipala šerif Džejms Lajon je napregnuto posmatrao uzvišenje koje se na nekoliko milja od njih ave-tinjski podizalo iz inače ravne kamenite pustinje.

Da se on pitao, sigurno bi nastavili i dalje da prate tragove no ostali ljudi iz potere su jednostavno sjahali i rekli da dalje više ne mogu.

Jedini kojima višednevno jahanje kao da uopšte nije smetalo bili su Spiro Heteli i kauboj Džef Tarner.

Nakon što je nahranio i napojio svog konja Klark Murhed je krutim koracima pošao do šerifa Lajona.

— Vodi nas sve dublje u Liano Estakado dotle dok ne budemo više u stanju da pronademo put nazad — promrm-ljao je Murhed pokazujući na tragove ispred Lajanovih nogu. — Mislim da sve ovo više nema nikakvog smisla i da bi sutra trebalo da se vratimo ako ne želimo da svi zajedno ostavimo svoje kosti ovde u Lianu.

Džejms Lajon je već bio otvorio usta da mu nešto odgovori kada je odjednom u daljini ugledao nešto što je odmah privuklo njegovu pažnju.

— Pogledaj onaj oblak prašine tamo! — uzviknuo je on uzbuđenim glasom.

Agent kompanije „Denver Siti Rejlrod” se zagledao u pravcu u kom je pokazivao šerifov prst. A onda je i on ugledao tanak stub prašine koji se podizao u nebo osvetljeno poslednjim sunčevim zracima.

Bez ikakvog ostali ljudi iz potere im se pridružiše.

— Liano Kid? — zapitac se Spiro Heteli.

— Denas i onako ne možemo ništa više da učinimo — odvratio je šerif Lajon slegnuvši nemoćno ramenima. — Sačekajmo ovde dok ne svane a onda ćemo poći da vidimo o čemu se radi. Ukoliko do podneva ništa ne pronademo vraćamo se nazad u Takosu pošto nisam spreman da živote svih nas i dalje stavljam na kocku

Svi prisutni sa vidnim olakšanjem klimnuše glavom. Dok ih je posmatrao krajičkom oka šerif Lajon se pitao šta ako i uspeju da pronađu bandu Liano Kida? Nekolicina ljudi iz potere su se već jedva držali na nogama i sigurno nisu bili spremni za okršaj kakav bi ih u tom slučaju očekivao.

Ne želeći bilo šta da rizikuje Lajon je izdao naredjenje da se u toku noći ne pale vatre nakon čega ih je sve zajedno poslao na spavanje.

— Gde je Henk? — prosiktala je Lori Čening ugledavši plavokosog momka koji joj je išao u susret.

— Pa verovatno su ga već uveliko sahranili na Brdu čizama u Takosi — odvratio je on ledenim glasom.

Lori Čening je najpre naprosto zanemela da bi samo koji trenutak kasnije, van sebe od besa, jurnula prema njemu. Kada je svojim dugim negovanim noktima pokušala da mu razdere lice momak ju je snažno ščepao za ruke i tiho procedio:

— Hajde, smiri se već jednom, Loreta! Pa ti ni ne znaš šta se u stvari dogodilo pošto je i meni Pint sve ispričao tek kada smo se ti i ja rastali.

— A šta to?

— Da je mašinovođa svukao Henku masku sa lica i da su ne samo on već i kondukter voza uspeli da vide njegovu njušku. I šta misliš koliko dugo bi potrajalo pre nego što bi se pojavile prve poternice sa Mek Gilverijevim likom?

— Ali otkud onda da navodno već uveliko leži na Brdu čizama u Takosi? — upitala je ona začuđeno.

Nemajući drugog izbora plavokosi momak je počeo detaljno da joj prepričava tok događaja koji su se zbili nakon što su se njih dvoje rastali.

— ... i na kraju sam naredio Henku da se obrije i da eliminiše onu dvojicu. Ubio je međutim, samo konduktera dok je mašinovođa iznenada neko priskočio u pomoć tako da Dva meseca nije imao drugog izbora već da ga dokrajči nakon što je tovar sačme oborio Henka.

Svesna šta bi sve ovo moglo da znači ona je unezverenim glasom uzviknula: — Hajde idi i zovi ga!

Nepur minut kasnije u kolibu je ušao polukrvni Indijanac iz plemena Kjova. Sa prekrštenim rukama na grudima on se svojim tamnim prodornim očima zagledao u Loretu. Dva meseca je bio valjda jedini čovek u čitavom logoru koga njene čari nisu mogle da zbune.

— Hajde ispričaj mi šta se sve u Takosi dogodilo?

Svojim piskavim glasom Indijanac počeo da priča kako je Henk Mek Gilveri najpre uklonio konduktera ispalivši mu tri hica u glavu da bi odmah zatim krenuo za mašinovođom koji se dao u bekstvo. A onda se odnekud iznenada pojavio neki neznanač koji ga je tovarom sačme oborio sa nogu.

— A pošto je postojala opasnost da bi u zatvoru mogao da propeva nisam imao drugog izbora već da ga zauvek učutkam — rekao je Dva meseca potpuno mirnim glasom.

— A kako je izgledao taj visoki neznanač koji je tako iznenadno priskočio mašinovođi u pomoć? — upitala je Loreta Kob zagledavši mu se duboko u oči.

Detal koji je naterao Loretu Kob da se naprosto strese bio je onaj kada je Indijanac rekao da je nepoznati na bradi osim popriličnog otoka imao i duboku posekotinu.

— Šta ti je, Loreta? — upitao je plavokosi iznenađeno. Nakon što su Indijanca ponovo poslali na spavanje plavokosi je jedva čujnim glasom dodao: — Poznaješ li tog čoveha, Loreta?

Ona klimnu glavom.

— Rekao je da se zove Šejn — promrmljala je ona. — Taj prokleti pasiji sin! Da sam bar poslušala Miča kada mi je rekao da bi najbolje bilo da mu još na ranču prosviramo onu njegovu smrdljivu lebanju!

— Šta? Pa zar je moguće da je ta protuva bila na Tekslajn ranču? — upitao je plavokosi preneraženim glasom.

— Sto mu gromova, da! I ne samo to već je još i bio toliko drzak da tvrdi da mu je Henkov prijatelj savetovao da preko našeg ranča krene za Nju Meksiko. Ali... ali ako je tako onda to znači da su oni u Takosi znali njegovu ime i da to Šejna dovelo do Tekslajn ranča.

— I gde je taj nitkov sada?

— Sledećeg jutra je krenuo dalje na zapad. Poslala sam za njim Teksa Loja. A poznajući Teksa sigurna sam da ga je već odavno pokopao negde u Liano Estakadu. Naredila sam mu da se vrati ovamo u Ojo Bravo nakon što obavi svoj zadatak tako da ćemo sutra ujutro znati na čemu smo. Ukoliko se Teks ne pojavi to će značiti da ga je Šejn...

Kada je Lori Čening zastala usred rečenice ona i plavokosi momak se samo pogledaše svesni šta bi to za sve njih moglo da znači.

XXIV

Tamne Bonitove oči su netremice motrile na uski steno-viti procep koji je vodio u Ojo Bravo. Posebnu pažnju mu je naravno odmah privukao stražar koji je sedeo gore na malom kamenom platou. Ponekad bi Bonito ugledao vrh njegove užarene cigarete koji mu je omogućavao da razazna da se radilo o Loniju Birdu. Bonito je znao da nije bilo još došlo pravo vreme da mu se prišunja i da ga onesposobi pošto je Bird upravo bio tek stigao i sigurno je još uvek bio vraški oprezan.

Bonito je oduvek mrzeo Ojo ~~Bravo~~ koji je za njega ali i za Tulija Vejda koga su u Teksasu svi znali jedino pod imenom Liano Kid bio nalik najgorem zatvoru. Ostali članovi bande su međutim, bili zadovoljni što postoji jedno takvo mesto gde su bili potpuno sigurni od Teksaskih rendžera koji su ih nemilosrdno proganjali.

Sve to međutim, nije bio život kakvim ga je Bonito zamišljao. U toku prvih nekoliko godina u kojima su on i Tuli Vejd bili zajedno cilj im je bio da sakupe dovoljno novca i da negde kupe mali ranč na kom bi uzgajali konje. Radili su ispočetka kao kauboji no za Tulija Vejda je sve to teklo i suviše sporo. A onda je Tuli Vejd izvršio nekoliko prepada na

poštanske kočije. Učinio je to sam i na svoju ruku pošto je Bonito odbijao da mu se pridruži.

Kasnije je Vejd upoznao Loretu Kob. Oboje su ludovali jedno za drugim no i pored toga ga je Bonito upozoravao da se kloni te žene koja je bila ledeno proračunata i koja jednostavno nije mogla da voli.

Potvrda da je Bonito bio u pravu stigla je vrlo brzo. Kada je u Koldvoter, gde su se oni u to vreme nalazili stigao moćni rančer Big Rok Čening i kada se ugledavši Loretu zaljubio u nju ona je odmah prihvatila njegovu bračnu ponudu.

Tuli Vejd je bio do te mere van sebe da je htio da ubije rančera no Loreta je nekako uspela da ga smiri.

U trenutku kada je Tuli pristao da krene za njom u Liano na Tekslajn ranč, za Bonita nije bilo nikakve sumnje da su time obojica srljali u vlastitu propast.

Čening ih je obojicu zaposlio kao kauboje ne znajući naravno za predašnju vezu svoje žene i Tulija Vejda. A onda je na jednom od svojih izleta u Liano Bonito naišao na Ojo Bravo. Svoju tajnu je podelio jedino sa Tulijem Vejdnom.

Ubrzo se međutim, pokazalo da Ojo Bravo nije zadugo ostao samo njihova tajna. Bonito je postao svestan toga kada je jednog dana zajedno sa Tulijem ponovo odjahao do skrivene doline i kada je u njoj ugledao nekoliko na brzinu podignutih koliba. Tu su bila i nekolicina momaka koje je Bonito dan pre toga po prvi put video na Tekslajn ranču.

A onda mu je glasno se iscerivši Tuli Vejd ispričao na kakvu ideju ga je dovela Loreta koja je otkako je nosila prezime Čening samu sebe nazivala Lori.

Ojo Bravo je naime bio idealno skrovište za svakoga koji bi bio prisiljen da se kloni čuvara zakona.

Samo nekoliko dana kasnije Tuli Vejd je izveo svoju prvu veću pljačku. Činjenica da je sve išlo dosta lako navela je bandu da u toku sledećih meseci postane strah i trepet za sve banke i za sve pošiljke novca u okolini. No pošto su prilikom tih prepada svi do jednog bili dobro maskirani Tuli Vejd je i dalje mogao mirno da se pojavljuje u Dalhartu.

U međuvremenu ne samo što je dobio nadimak Liano Kid već su i prvi Teksaški rendžeri bili na tragu njegove bande.

Kada su prilikom tih prepada pale i prve nedužne žrtve, Bonito je otišao do Lorete zamolivši je da nagovori Tulija da prestane sa takvim načinom života. Ona ga je međutim, samo ismejala. I ne samo to već je i nagovorila Big Rok Čeninga da najuri Bonita sa ranča.

Bonito se tada sklonio u Ojo Bravo. A onda je prilikom jednog od sledećih prepada došlo do nečega što je Tulija Vejda nateralo da se takođe povuče u Ojo Bravo. Njemu je naime sasvim slučajno na trenutak skliznula marama sa lica što je međutim, bilo sasvim dovoljno da ga jedan od očevidaca kasnije detaljno opiše. Srećom po njega niko međutim, nije došao na ideju da na Tekslajn ranču postoji mlad momak čiji

lik u mnogome odgovara liku sa poternice. No Loreta je smatrala da bi ipak bolje bilo da se i on skloni u Ojo Bravo.

Kasnije je i ona često dolazila u srce Liano Estakada gde je i po nekoliko dana ostajala u Tulijevoj kolibi. A onda je i Bonito počeo da učestvuje u prepadima. No zahvaljujući činjenici što je od tada on preuzeo detaljno razrađivanje svakog pojedinačnog plana prepadi su prestali da odnose ljudske živote.

U tim trenucima su obojica imali dovoljno novaca da se povuku više na zapad i da tamo kupe ne mali nego ogroman ranč. No tu je još uvek bila Loreta Kob koje Tuli jednostavno nije mogao da se oslobodi.

A onda je došio vreme kada se Loreta sve ređe pojavljivala u Ojo Bravu.

Tog vremena se Bonito samo nerado sećao. Tuli je tih dana bio strahovito razdražljiv da bi na kraju došao dan kada Bonito više nije mogao da ga zadrži i kada je Tuli kao pomahnitao odjurio nazad na Tekslajn ranč.

I pored toga što mu je Tuli to izričito zabranio Bonito je krenuo za njim. Tako je i on postao svedok kako je Tuli zatekao Loretu u neposrednoj blizini ranča, na mestu na kom su se i njih dvoje ranije često sastajali. Ovoga puta međutim, nije bio on taj sa kojim je vodila ljubav već je to bio momak koji gotovo da je bio njegova slika i prilika.

Tuli je bio toliko van sebe da bi ih najverovatnije oboje hladnokrvno ubio, ali, Bonito ga je onesposobio udarcem drške revolvera po glavi nakon čega je onesvešćenog vratio nazad u Ojo Bravo.

Od tog dana se Tuli u potpunosti promenio. Ne samo što je sa njegovog lica nestao samo njemu svojstven mladalački osmeh već je sve češće i odlazio u Alamocitas, zabito pustinsko mestašće gde bi se u tamošnjoj krčmi do besvesti opijao.

Bonito se u tim trenucima nije odvajao od njega, jer je bio siguran da su ljudi u Alamocitasu slutili koga imaju pred sobom. I to ne samo zbog toga što je crvenokosoj devojci u krčmi rekao da ga zove Kid.

A onda je osvanuo dan kada je Tuli Vejd rekao Bonitu da zauvek napuštaju Ojo Bravo. Otišli su ponovo u Alamocitas gde je Tuli provodio skoro tri nedelje sa crvenokosom Vernon Raš. Bonito ga je neprekidno terao da već jednom krenu na zapad, ali Tuli je iz dana u dan odlagao da donese konačnu odluku.

I sve bi verovatno išlo tako u nedogled da se pre nekoliko dana u krčmi nije pojavio visoki plećati stranac. Bonitu je odmah bilo jasno da je pred sobom imao čoveka koji je došao u lov na Liano Kida. Kasnije, Bonito sebi nije mogao da oprosti što mu je i pored toga dozvolio da ga iznenadi i da, dok je on bio u nesvesti, ubije Tuliya Vejda.

Kada ga je Verna Raš kasnije oslobodila konopca Boni-

to je prebacio Tulijevo beživotno telo preko njegovog Overo-ponija i sa njim napustio Alamacitas. Ubrzo zatim je primetio da ga je pratio neznanac koji je rekao da se zove Šejn i da radi za udruženje banaka u Amarilu.

Bonito međutim, nije hteo da ga ubije iako je za to imao priliku. Hteo je jedino da ga na kraće onesposobi da ovaj ne bi saznao gde je nosio Tulijevo telo. No pošto je tom prilikom nehotice ubio njegovog konja, odlučio je da mu ostavi Tulijevog Overa koji je bio i suviše upadljiv.

Kasnije je na nekom skrovitom mestu pokopao Tulijevo telo. Nakon toga je krenuo na zapad sa namerom da se skloni negde u Nju Meksiku no iznenada je shvatio da mu život bez Tulija Vejda nije značio ništa. Stoga je pošao nazad prema Ojo Bravu. Uz put je u toku noći naišao na logor bande koja se pod vođstvom Loretinog novog ljubavnika vraćala sa još jednog od mnogobrojnih pljačkaških pohoda. Kada je banda sledećeg jutra posla dalje prema svom skrovištu Bonito je skrenuo na istok sve dok nije naišao na poteru iz Takose.

A onda mu je iznenada sinula ideja koju je odmah počeo da sprovodi u delo. Postavio je naime tragove koji su vodili ravno prema logoru koji je banda prethodne noći podigla. Poteru naravno nije htela da propusti takvu priliku, pa su odmah krenuli za njim. Kasnije su se tragovi bande kao i po ko zna koji put do tada odjednom izgubili no ljudi iz potere su srećom krenuli dalje za tim jedinim još preostalim tragom koji je on namerno ostavljao za sobom.

I sada se potera nalazila na nepune dve milje od ulaza u Ojo Bravo. A tragovi koje je Bonito već uveliko pripremio za sledeće jutro su vodili ravno ovamo.

Pri pomisli na četvoro jahača među kojima je bila i Loreta Kob, a koje je ugledao u poslednji smiraj dana Bonitovo lice se razvuklo u zadovoljnu grimasu.

Nešto bolje u ovom trenutku i nije moglo da se dogodi, pomisli on. Ovako će barem i ta prokleta drolja dolijati zajedno sa svim ostalim članovima bande a to će onda biti njegova osveta za sve zlo koje je nanela Tuliju Vejdu.

XXV

Kada je Bonito napokon bio odlučio da krene prema ulazu u Ojo Bravo ponoć je već uveliko bila prošla.

Čizme je prethodno zamenio mekim mokasinama tako da je nečujno uspeo da se prišunja platou na vrhu procepa koji je vodio u Ojo Bravo. U levoj ruci je držao svoj veliki lovački nož koji je zario Loniju Birdu ravno u srce još pre nego što je ovaj uopšte shvatio šta ga je to snašlo.

Nakon što je pokupio Birdov revolver kao i njegovu „vinčesterku” Bonito se uskom stazom vratio nazad do ulaza u klanac. Najpre je otišao po svog ponija kojeg je prethodno dobro sakrio da bi odmah zatim zajedno sa njim ušao u prostranu dolinu Ojo Brava. Pošto je čitav predeo poznavao kao

vlastiti džep nije mu bilo teško da pronađe mesto sa kog mu se pružao odličan pogled na kolibe kojima se banda krala.

U kolibi čoveka koji je zauzeo mesto Tulija Vejda je još uvek gorelo svetlo. Pri pomisli da je ovo poslednja noć u kojoj je ta prokleta žena mogla da uživa Bonitove usne su se razvukle u zadovoljan osmeh.

Do zore su preostala još nepuna četiri sata i Bonito je nameravao da malo odspava.

Bonito je bio Lipano-Apač i tu činjenicu nije moglo da promeni čak ni vaspitanje koje je stekao među padronima u Liano Estakadu.

I stoga je u cvim trenucima osećao negde duboko u sebi da će ova noć biti i njegova poslednja.

Bonito se međutim, nije plašio smrti svestan da je sudbina svakog čoveka na neki način predodređena, a tok sudbine niko nije mogao da menja.

XXVI

Šejna je probudilo tiho njištanje. Kada je kao gromom ošinit skočio na noge video je da je nad dolinom još uvek vladala tama iako se na istoku iznad oštarih kamenih litica već naziralo rumenilo novog dana.

Nakon nekoliko minuta se dole kod koliba pojavio jedan od članova bande koji je laganim korakom pošao prema koralu sa konjima. Koji trenutak kasnije dolinom je odjeknuo topot konjskih kopita.

Kada se revolveraš koji je očigledno išao da smeni strazara već gotovo našao kod samog ulaza u dolinu Šejn je primetio da je odjednom zastao. Na trenutak je izgledalo kao da je nešto sumnjivo primetio, a onda je ipak produžio dalje.

Šejn je već hteo da svu svoju pažnju ponovo usredsredi na događaje oko koliba kada je primetio da je revolveraš kod ulaza u dolinu odjednom munjevito sjahao počevši kao pomahnitao da se uskom stazom penje prema vrhu stenovitog platoa. Nekoliko sekundi kasnije dolinom se prolomio prasak revolveraševe „vinčesterke” kojom je ovaj očajnički pucao dole u klanac.

Dole kod jezera banditi odjednom grunuše na vrata koliba. Svi do jednog su u rukama držali svoje oružje nastojeći napregnuto da odgonetnu šta se to na ulazu u Ojo Bravo događa.

Klancem su sada odjekivali pravi puščani plotuni što je revolveraša gore na platou nateralo da se ponovo sjuri dole niz stazu i da se na leđima svog konja kao pomahnitao da u bekstvo. Mašući „vinčesterkom” iznad glave revolveraš je ispuštao prodorne krike kojima je očigledno hteo da upozori ostale članove Kidove bande.

U tom trenutku se u vratima jedne od koliba pojavio plavokosi mladić duge kose. Sličnost sa Liano Kidom je do

te mere, bila frapantna da je Šejn u prvi mah pomislio da pred sobom ima čoveka koga je ubio u krčmi u Alamocitasu.

Međutim, znao je da je to nemoguće pošto se i sam bio uverio da je srce Liano Kida bilo prestalo da kuca.

Ubrzo nakon plavokosog momka kolibu je napustila i Lori Čening.

Još dok je plavokosi momak uzbuđenim glasom nešto dovikivao ostalim revolverašima na ulazu u dolinu se pojavila grupa od nekih petnaestak jahača. Jedan od njih je na glavi imao isti onakav okrugli šešir kakav je u Takosi nosio i Klark Murhed.

Šejn je na trenutak u neverici zavrteo glavom pitajući se da li je zaista moguće da je šerifu Lajonu pošlo za rukom ono što su rendžeri a i Sedma brigada već u nekoliko navrata bezuspešno pokušavali.

Odgovor na to pitanje dobio je čim su se jahači još malo približili pošto je tada jasno uspeo da razazna njihove likove i da među njima osim šerifa i Klarka Murheda prepozna i Spira Hetelija.

U tom trenutku dole kod korala nastade opšta pometnja pošto je bandite i sa druge strane doline zasula prava kiša oleva.

Trojica od njih su odmah pali pokošeni puščanim mecima dok su ostali i pored izbezumljenog gestikulisanja plavokosog momka nastojali da se što pre ponovo povuku u kolibe.

Ne obazirući se više na njih plavokosi je jurnuo prema koralu odakle je dovuкао dva osediana konja. Samo delić sekunde kasnije u vratima kolibe se ponovo pojavila Lori Čening koja je cvoga puta u rukama držala očigledno do vrha napunjene bisage.

Podigavši se iz svog zaklona Šejn je video da se potera u polukrugu približavala kolibama odakle su saterani u tencac banditi počeli očajnički da pucaju. Razdaljina koja ih je delila od šerifovih ljudi je bila međutim, prevelika tako da su ovi imali dovoljno vremena da zaustave svoje konje i da potraže zaklon iza obližnjih stena.

Sva Šejnova pažnja je bila usredsređena na plavokosog momka i Lori Čening. Kada su njih dvoje uzjahali konje i on se munjevito vinuo na leđa svog konja.

Bio je međutim, ne malo iznenađen kada je primetio da su momak koji se izdavao za Liano Kida i Lori Čening krenuli u suprotnom pravcu.

Šejn se pitao da li je ovo značilo da je postojao još jedan ulaz u dolinu za koji su možda znali jedino Lori Čening i njen plavokosi ljubavnik?

Kada je počeo sve više da im se približava Kidov dvojnik je ispalio nekoliko hitaca u njegovom pravcu koji su ga samo za dlaku promašili. Ne osvrćući se na metke koji su mu fujukali oko ušiju Šejn je nastavio da smanjuje razliku između sebe i dvoje uspaničenih begunaca.

A onda se dolinom prolomio Loretin preneražen krik koji getovo da je nadjačao prasak mnogobrojnih pusaka. Povukavši snažno uzde vranca na kom je jahala ona je naterala životinju da stane kao ukopana. Za plavokosog momka se sve ovo odigralo tako iznenadno da nije imao dovoljno vremena da reaguje. Uz preplašeno njištanje njegov konj je u punom galopu naleteo na vranca nakon čega je jahač u visokom luku izleteo iz sedla.

Razlog koji je naterao Loretu da se tako naglo zaustavi bio je jahač koji se odjednom pojavio kao da je iz zemlje iznikao.

Već na prvi pogled Šejn je u njemu prepoznao Lipano-Apača kojeg je u krčmi u Alamocitasu onesvestio udarcem revolverskom drškom po glavi.

U Bonitovim rukama se nalazio revolver čija je cev bila uperena u Lotetine grudi.

U tom trenutku Šejn se prisetio Bonitovih reči da je Loreta Kob najobičnija dvolja i da će je kad-tad sa zadovoljstvom ubiti. A taj trenutak je sada očigledno bio došao.

— Bonito! — dreknuo je Šejn kada je primetio da se Kidov dvojnik ponovo pridigao na noge i da je munjevito potegao svoj „kolt“.

Gotovo istovremeno dolinom su odjeknula dva revolver-ska hica.

Pogođena metkom iz Bonitovog revolvera Lori Čening se na trenutak zanjihala u sedlu da bi odmah zatim njena glava nemoćno klonula na vrančev vrat.

A onda se i Bonito stropoštao dole u prašinu.

Ne oklevajući ni časa plavokosi momak se odmah zatim okrenuo Šejnu koji je i dalje jurio prema njima.

Metak ispaljen iz okreta je međutim, i ovoga puta pro-mašio svoj cilj što je Šejnu bilo dovoljno da ga preciznim hicem u desno rame barem na kratko onesposobi. Momak je još pokušao da prebaci „kolt“ u drugu ruku no Šejn se u to već našao pored njega. Munjevito skočivši iz sedla Šejn ga je najpre ščepao za zglob leve ruke nakon čega ga je snažno mlatnuo pesnicom po bradi.

Sada kada je plavokosi razbojnik ležao onesvešćen pred njegovim nogama Šejn je lako mogao da uoči razliku između njega i pravog Liano Kida. No i pored toga mu se njegovo lice činilo odnekud poznatim.

Nakon kraćeg napregnutog razmišljanja shvatio je da je to lice u stvari video u Big Springu na slici na pisaćem stolu Milforda Dženkinsa.

Plavokosi momak nije naime bio nikog drugi do Boji Gaferti, agent Sedme brigade koji je pre otprilike pola godine onako iznenadno nestao.

Tup udar koji se u tom trenutku začuo iza njegovih leđa naterao je Šejna da se okrene.

Učinio je to u pravi čas da vidi kako se Lori Čening nemoćno srušila sa konja i kako je sada širom iskolačenih oči-

ju gledala negde u nebo. Čak ni sada kada je izdahнула sa njenog prelepog lica nije nestao izraz preneraženosti koji se pojavio onog trenutka kada je pred sobom ugledala Bonita.

U trenutku kada joj je Šejn prišao i kada joj je vrhovima prstiju sklopio oči pucnjava iza njegovih leđa je odjednom utihnula. Okrenuvši se iznenađeno u pravcu koliba sa vidnim olakšanjem je konstatovao da su preostali članovi Kido-ve bande uvideli da je svaki dalji otpor uzaludan te su visoko uzdignutih ruku počeli da napuštaju kolibe.

XXVII

Prekrštenih ruku iznad glave Šejn je zamišljeno gledao u tavanicu.

Dole u „Western Kros” salunu je i pored činjenice što je bilo tek rano jutro vladala neopisiva gužva. Izgledalo je kao da je čitava Takosa bila na nogama i da je slavila kraj bande Liano Kida.

Sklupčana u krevetu pored Šejna ležala je potpuno iscrpljena Rasti Avalon.

Kroz otvoreni prozor sa ulica su dopirali najrazličitiji glasovi.

Da je Šejn kojim slučajem ustao te noći iz kreveta mogao je sa prozora da vidi rešetke na ćeliji u koju je šerif Lajon smestio Bojda Gafertija.

Otkako je došao svesti Gaferti nije progovorio niti jednu jedinu reč. Jedino je u Ojo Bravu netremice zurio u beživotno telo Lori Čening kao neko ko je potpuno izgubio razum.

Sve poginule bandite šerif Lajon je zajedno sa ostalima iz potere pokopao odmah pored koliba svestan da nije bilo mogućnosti da ih kroz pustinju Liano Estakada dopremi nazad u Takosu.

Dok su se vraćali Murhed je Šejnu u kratkim crtama ispričao kako su uspeli da pronađu ulaz u Ojo Bravo. Šejnu naravno nije trebalo mnogo pa da shvati da ih je u stvari Bonito doveo ovamo želeći da se na taj način osveti Loreti Kob.

Njena smrt je najverovatnije značila spas za njenog muža Big Rok Čeningsa. Šejn je bio čvrsto uveren da će se rančer i pored već poodmaklih godina oporaviti čim prestanu da ga kljukaju drogom ili pak da ga nalivaju alkoholom.

A onda mu misli ponovo odlutaše do Bojda Gafertija čije pravo ime nije otkrio čak ni šerifu Džeјmsu Lajonu. Nije to učinio zato što je znao da nije bilo nikakvih izgleda da se bilo ko za njega zauzme. Ni on niti bilo ko drugi iz Sedme brigade za koju je Gaferti doskora sa dosta uspeha radio.

Gafertiju je najverovatnije bilo suđeno da završi na vešalima kao Liano Kid bez obzira da li će se na kraju odlučiti da ipak progovori i da možda otkrije svoj pravi identitet.

Iz daljih razmišljanja prenuo ga je umiljati glas Rasti Avalon.

— Pa zar je moguće da sam ja to zaspala? — upitala je ona začuđeno.

Sa blagim osmehom na licu Šejn samo kratko klimnu glavom.

— Mogu ti reći da u snu izgledaš kao pravi andeo — promrmljao je on.

— Ma neka me đavo odnese ako sam ja andeo — odvratila je ona u svom stilu nakon čega su njene ruke po ko zna koji put te noći kliznule prema Šejnovom mišićavom telu.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

E, BAR DA
JE HELGA
SAD TU...

TA ŠTO UME
DA GURA!...

9-21 DICK BROWNE

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ **western romani** ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

